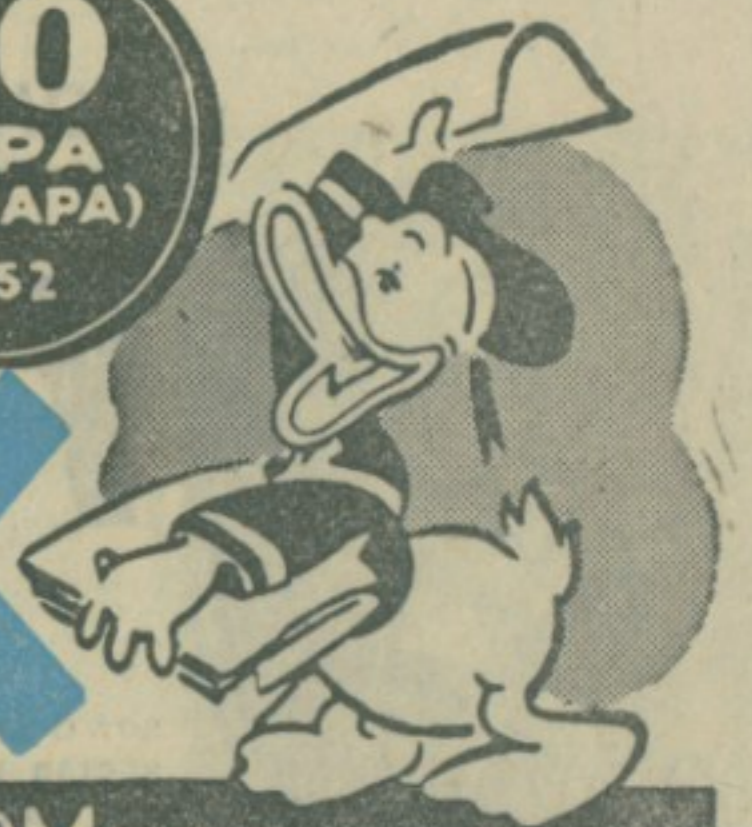

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

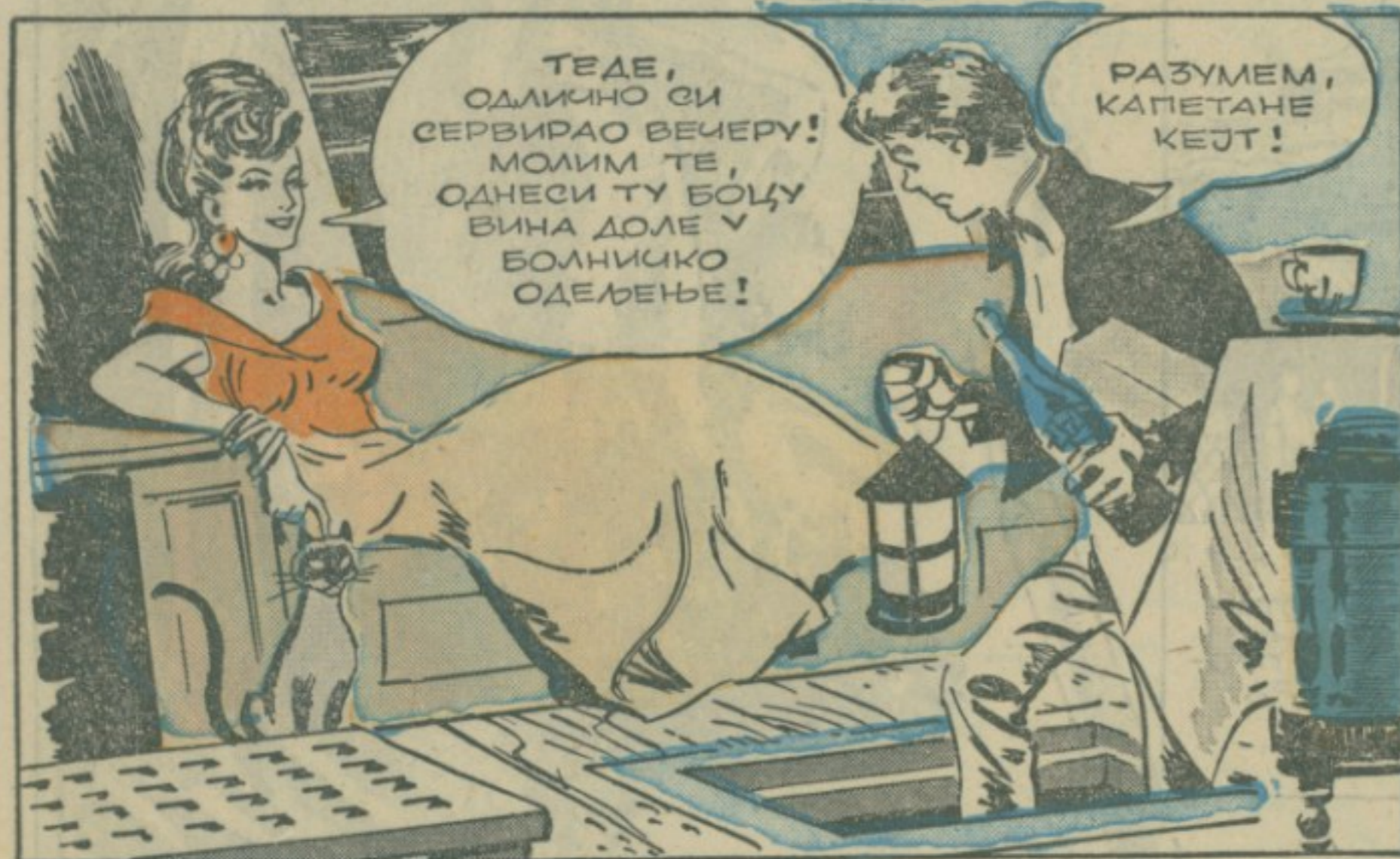
50
ПАРА
(ДИНАРА)
1952

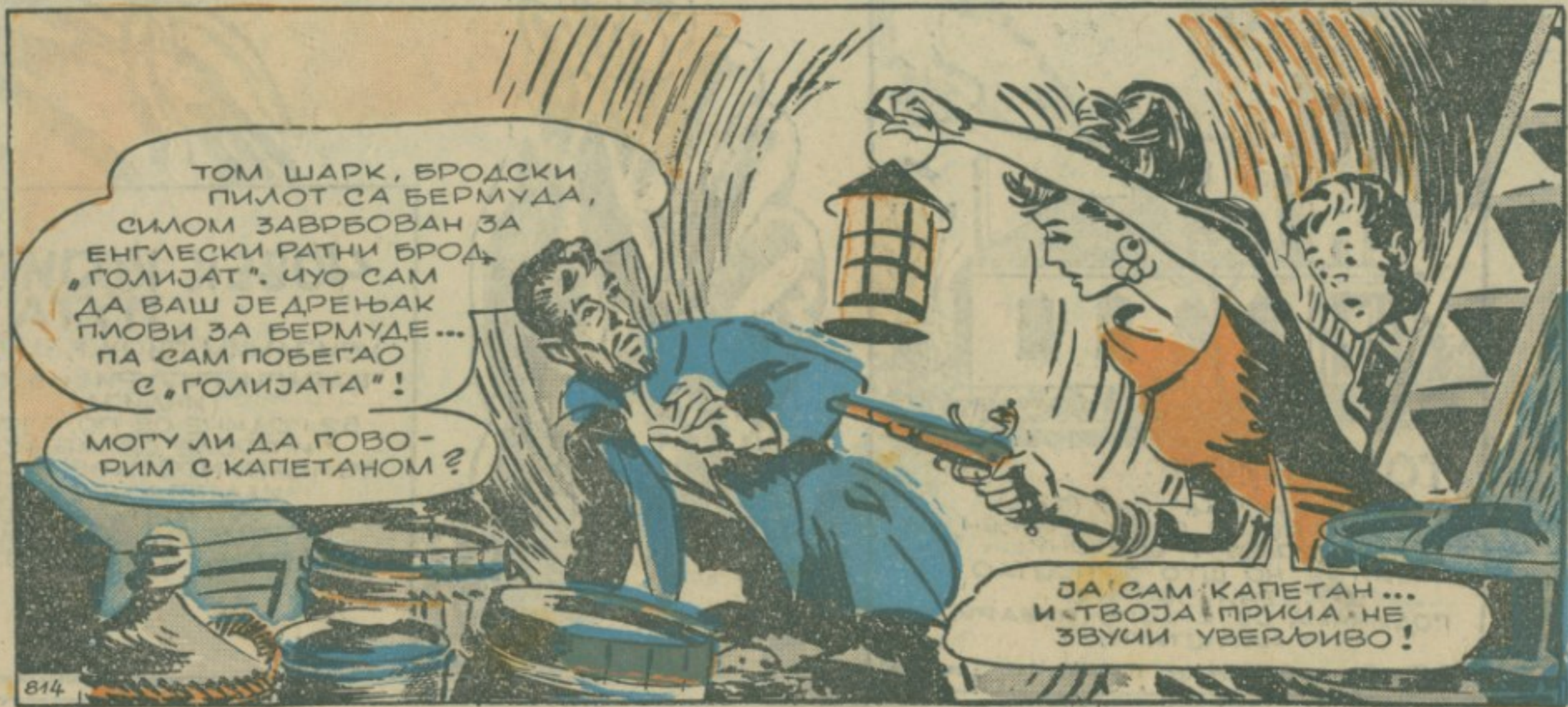
Година XXVIII
БРОЈ 814
5. август 1967.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

КАПЕТАН Кејт

БОЛНИЧКО ОДЕЉЕЊЕ КОЈЕ ЈЕ СЛУЖИЛО И КАО ОСТАВА, НАЛАЗИЛО СЕ ИСПОД ПАЛУБЕ. КАД ЈЕ МЛАДИЋ СИШАО...

У ОВОМ БРОЈУ:
ДВА НОВА СТРИПА

ЏОНАТАН СВИФТ

У ЗЕМЉИ МАШТЕ

1667—1745

— Џонатане!

Мала тамноока Естер трчала је по лепој башти Мур парка у енглеској покрајини Сари и из све снаге дозивала:

— Џонатане! Џонатане!

То је она журила да опет чује нову причу Џонатана, младића који јој је био тако симпатичан. Па зар је он није научио да пише, зар није за њу измишљао увек нове доживљаје. Како га онда не би волела?

Међутим, нису сви били њеног мишљења. Једни су за младића који је зарађивао за жи-

вот и студије радећи као секретар код старог дипломате сер Вињема Темпла тврдили да је охол, напросит. Други, да је неспретан, стидљив и лоше одевен. Шта је у ствари била истина?

Изгледа и једно и друго. Млади Ирац Џонатан Свифт имао је тешко детињство. Да би могао да студира и добије дипломе, морао је да рачуна на милост других. То му се није свиђало, хтео је да постигне све сам. Кад није успео светио им се ироничним речима, покатакд завидљивим али истинитим и нимало пријатним опаскама.

Касније, кад је већ постао богат човек и признат славни писац, није успео да промени карактер и то га је чинило несрећним.

Али, деца целог света, као и некад мала Естер, журила су да прочитају књиге Џонатана Свифта.

Зар им баш он није отворио врата необичног света у коме су владали цинови папуљи, света из његове књиге „Гуливерово путовање“.

Колико је само било маште у овој књизи? Колико одушевљења!

— Па зар не видите да он критикује нас, људе из владе? — говорили су тадашњи државници пошто су прочитали његову књигу. — Књига је пуна ироније и свирепости.

— То није тачно — говорила су деца — књига је дивна, весела и пуна необичних доживљаја. Много нам се допада!

И деца су била у праву. Има ли ништа лепше од Гуливерових доживљаја у царству Лилипутанаца чији су становници били велики као палац?

Има ли узбудљивијег пута од пута у Броддигнаг у царство цинова? Гуливерова шетња по царичиној руди и његово необично купање у бокалу с млеком?

Да, мала Естер је била у праву. Нежно и осетљиво срце Џонатана Свифта крило се иза охолост и ироничног погледа. А од свега био је најчуднији његов дан за излете у свет маште због кога га деца целог света и данас — три стотине година од његовог рођења радо читају.

АНЕГДОТЕ

Порџреџ као мрџба џриџрога

Велики сликар Шпанац Пабло Пикасо већ много година живи у Француској. Он одлучно одбија да се врати у домовину док у њој влада диктатор Франко. Са своје стране Франко је, желећи да себе представи као културног владара, у више наврата слао своје изасланике да наговоре сликара да макар и на кратко време дође у Шпанију. Једном приликом генерал је чак предложио Пикасоу да за велике паре начини његов портрет.

— Пристајем — неочекивано је одговорио Пикасо Франковим изасланицима — само на моју адресу пошљите главу вашег господара.

Зврчка

Јурећи за чиновима и ордењем, царски великодостојници користили су сваку прилику да један другоме учине пакост. Ево какву је, на пример, „услугу“ учинио гроф Растолчич генералу Пестељу, губернатору Западног Сибира.

Тај исти Пестељ, подмитљив и самовољан човек, кога је мрзео чак и рођени син, готово стално живео је у Петрограду уместо да буде у Сибиру, који му је био поверен на старање. Једном се десило да буде позван на ручак код цара Александра I. Довршавајући сулу, цар је расејано упитао госте:

— Шта се оно тамо црни на брези? — и показао кроз прозор.

— Нека вам то Пестељ каже — хитро је добиацио Растолчич — он има тако добар вид да живићи у Петрограду види чак и оно што се ради у Сибиру.

КОЛЕКЦИОНАР СВИХ ВРЕМЕНА

У париском музеју Лувру недавно је између осталих уметничких дела било изложено око 400 цртежа Микеланђела, Рафаела, Дирера, Холбајна, Фрагонара и других славних уметника. Ови цртежи су само део од 6000 цртежа које је у XVIII веку сакупио један од најпознатијих колекционара свих времена Пјер-Жан Маријет. После његове смрти ови цртежи су били распродати на аукцији, само је Луј XVI откупио хиљаду цртежа, док су остали растурени по целом свету.

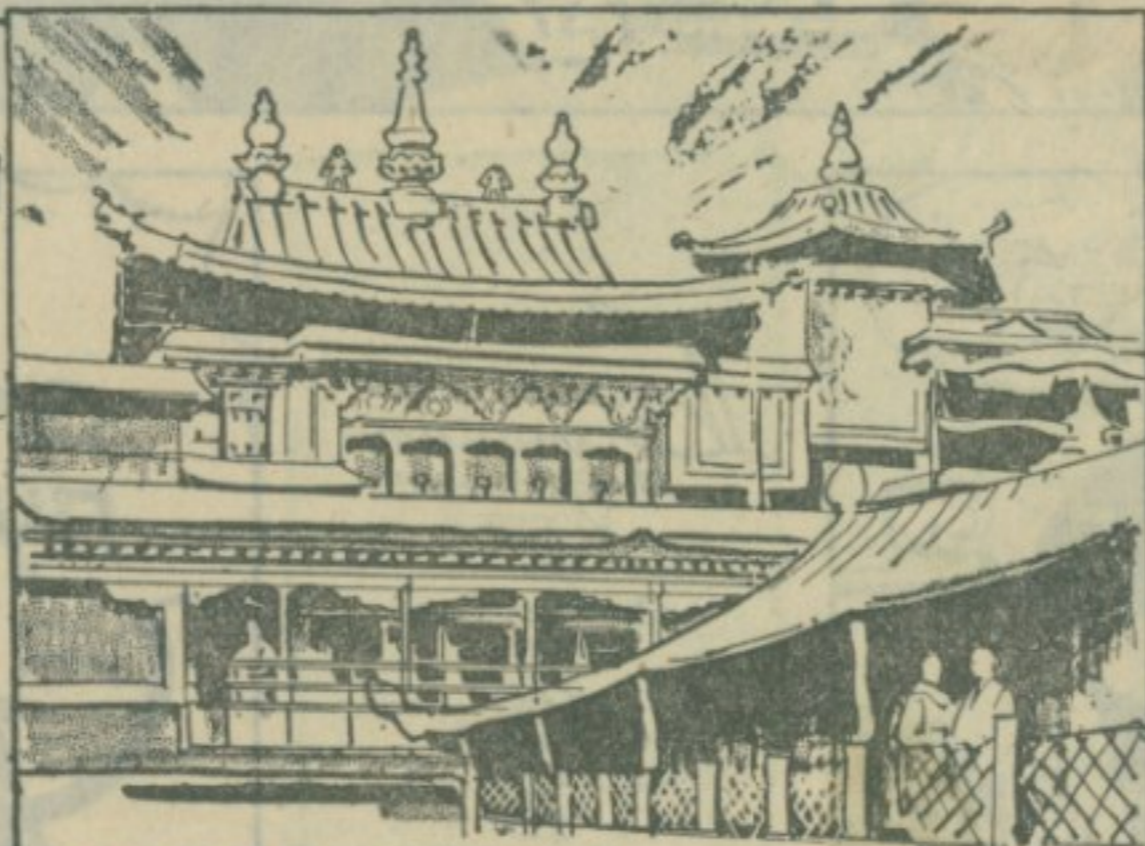
Управи Лувра било је потребно више од две године да би сакупила ових 400 цртежа.

Ripley's Веровали или не!

ДОКТОР БЕНЈАМИН КИТРЕЦ

(1740—1826) ИЗ ТУЈКО ВЕРИЈА (САД) ИМАО ЈЕ 8 СИНОВА, И СВИ СУ БИЛИ ЛЕКАРИ

ПРОБ 13. ДАЛАЈ ЛАМЕ НАЛАЗИ СЕ НА КРОВУ ПАГОДЕ ПОТАЛЕ У ЛАСИ КОЈИ ЈЕ ПОКРИВЕН ЧИОТИМ ЗЛАТОМ ЧИЈА ЈЕ ВРЕДНОСТ ПРОЦЕЊЕНА НА 1.125.000.000 ДИНАРА

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ 95 000 ПУТА

УСИЈАНИМ ГВОЏЕМ ДОДИРЊУ ЈЕЗИК. БАРАТИ ГИЈУРИ ИЗ БАДРИЧАТА (ИНДИЈА) 52 ГОДИНЕ СЕ ПО 5 ПУТА ДНЕВНО МОЛИО И ПОСЛЕ СВАКЕ МОЛИТВЕ БИ УСИЈАНИМ ГВОЏЕМ ДОДИРЊУ ЈЕЗИК! КАД ЈЕ УМРО БИО ЈЕ СПАЛЕН У ПУРПУРНОМ ОПРАСУ КОЈИ ЈЕ НОСИО ЧИТАВОМ ЖИВОТА

ГНЕЗДО - ЉУЉАШКА

ЈЕДАН КОЛИБРИ СВИО ЈЕ У ГНЕЗДО ЖИВНОС ОМИЈА КОЈА СЕ СЛУЧАЈНО НАШЛА НА ЈЕДНОЈ ОПРАДИ (КАНТА ФЕ, АРГЕНТИНА)

ОВА БУБА

ТОЛИКО ВЕШТО ПОДРАЖАВА ИЗГЛЕД И ПОКРЕТЕ МРАВА ДА БЕЗ ТЕШКОКА УЛАЗИ У МРАВИЊАКЕ И СДОМАКИНИМА ДЕЛИ ЊИХОВУ ХРАНУ

ТОРАЊ

ЦРКВЕ У АРАМИТОНУ (САД) ПРВОБИТНО ЈЕ БИО САРДРАБЕН ЗА ЈЕДНУ ГИЈАДУ У БОТОНУ И ПРВО ШТО ЈЕ ПОСТАО ЦРКВЕНИ ЗВОНИК РОДИНАМА ЈЕ КРАДИО ПИВАРУ У ЦАРСТАВУ

WALT DISNEY

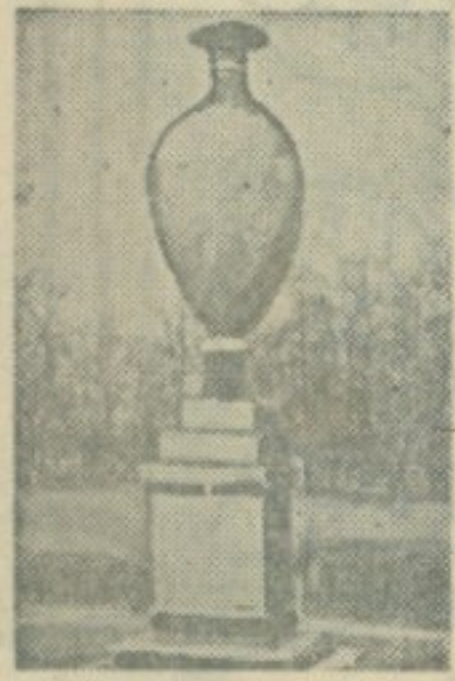
ПАЈА ПАТАК

ДЕНИС КУПУЈЕ ЦИПЕЛЕ

ШТА?

ПОЛАРНИЦИ СПАСЛИ ВАЗУ

Лед умало није уништио велику порфирну вазу која се налази у Летњем врту у Ленинграду. Одводна цев за истицање кишнице се зачепила и то нико није приметио. Ваза се до врха напунила кишницом која се, кад су наступили мразеви, задегла. И као у каквој затвореној посуди у вази се створио притисак од неколико стотина атмосфера. А такав притисак може да разнесе и најотпорнији омотач.

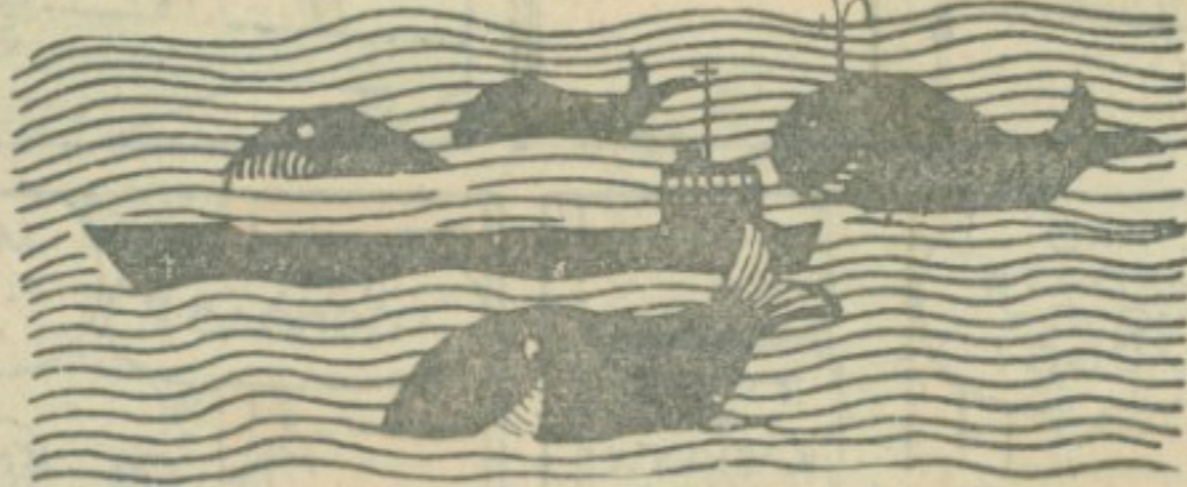
Како спасти вазу? Око ње су начинили дрвене скеле а у њој избушили широк „бунар“. Нарочиту бушилицу за то израдио је Николај Черепанов, сарадник института за проучавање Арктика и Антарктика.

Када је бушилица продрла 40 сантиметара у лед, зачула се потмула експлозија. Што су више бушили, експлозије су биле све чешће. Бушилица је ушла у лед 70 сантиметара — и из вазе су полетели комади леда. По сле тога експлозије су биле све слабије, притисак је нестао и ваза је била очишћена од леда.

Комадићи леда били су предани у истраживачку лабораторију Арктичког института.

ДВОБОЈ КИТА И ТАНКЕРА

Пре три године посада совјетског танкера „Акшат“ посматрала је „врагодије“ једне групе китова. У почетку су китови пливали паралелно с курсом којим је брод пловио. Затим, као по команди, почели су да роне испод брода. На „Акшату“ су осетили непријатне потресе и ударе о дно брода. Танкер би се сваки пут потресао када би који од ових цинских морских сисара ударио о метално корито брода. „Двобој“ је трајао све док један кит није у пуној брзини налетео на бок брода и задобио смртоносне повреде.

СТАНОВНИЦИ ДУБИНА

Још до пре неколико десетина година научници су сматрали да на великим океанским дубинама готово нема живота.

После дубоководних истраживања која је вршила посада истраживачког брода „Витез“ ово гледиште морало је бити измењено. Помоћу специјалних мрежа, такзованих тралова, научници су извукли на површину дотад непознате многољичне животиње. Наука данас зна за 850 врста дубоководних морских становника.

МАЈМУНСКИ РЕЧНИК

Енглески научници забележили су на магнетфонске траке звуке и гласове које испуштају мајмуни. Збирка тих магнетфонских трака може се сматрати правим речником мајмунског језика. Његови састављачи тврде да се „мајмунски говор“ може превести на језик људи па чак и раде на тим „преводима“.

НАЈВЕЋА МАСТИОНИЦА НА СВЕТУ

У близини алжирског града Сиди-Бел-Абеса налази се, како многи у шали кажу, највећа мастионица на свету.

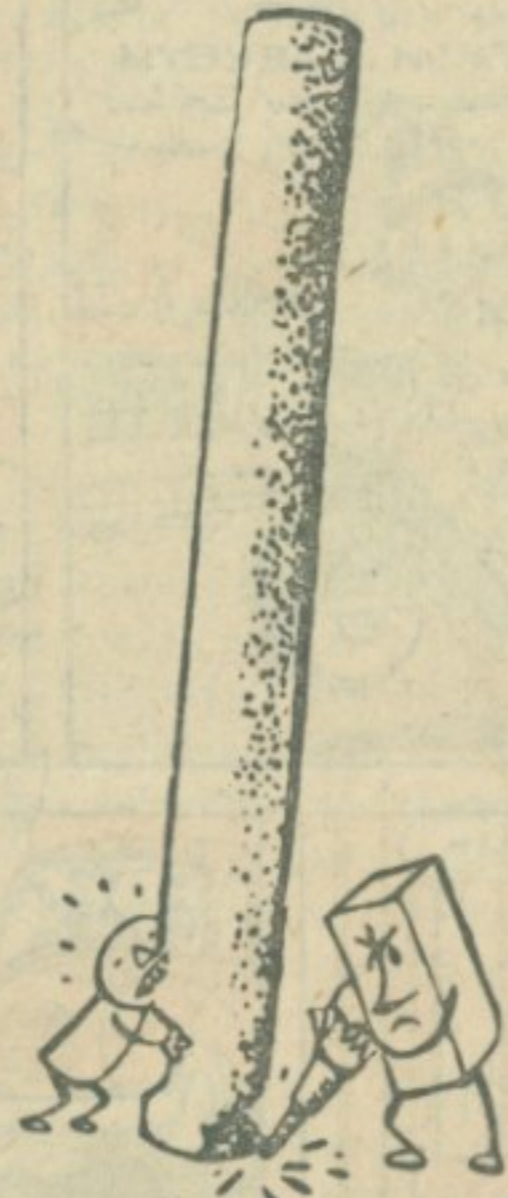
То је у ствари језеро у које се уливају две реке. Вода једне од тих река богата је солима гвожђа

а у другој има много нафте. Помешавши се оне се претварају у изврсно — мастило.

ШЕЋЕРНА АГРЕСИЈА

Не мислите да је шећер... безопасан. У фабрикама шећера знају да шећер није само слаткак већ и агресиван: шећерни раствори могу да „разједу“ бетонски под, да нагризу стубове који држе својевремено фабричких хала. Да се разумемо: то није дело самог шећера већ разних киселина које се образују при врењу шећерних раствора.

ЧЕКИЋЕМ ПО СИРУ

Холанђанин Мијинтрес један је од највећих стручњака за справљање сирева. Да би дознао каквог је квалитета познати сир ајдамер, Мијинтрес куца чекићем по њему и на основу звука доноси своју оцену. Истина, поред чекића, он је „оружан“ и изванредним слухом и веома осетљивим чулом мириса.

ОВО НИЈЕ БОЈНО ПОЉЕ

Експлозија се надалеко чује. Ту и тамо дижу се

стубови дима и ватре. Авиони у бришућем лету.

Тако данас изгледа борба за жетву. Чехословачки научници су открили нов метод разбацивања вештачког ђубрива по њивама: испод цаклова с ђубривом, који се избацују из авиона, ставља се пакет с одређеном количином експлозива.

КАКВА КРВ!

„ВЕ-Б“ откривена је само код седам особа у читавом свету.

С крвном групом РХ познате су само две девојке: једна од њих живи у Америци, друга — у Аустралији.

Познато је да се људска крв дели на четири основне групе: А, Б, АВ, и О. У болницама се увек налазе резерве крви све четири групе.

У последње време медицински стручњаци открили су још неке, веома ретке крвне групе.

»ТАКСИ« ЗА МЕСЕЦ

У Сједињеним Америчким Државама читав штаб научника и техничара решава проблеме везане за спуштање космонаута на Месец. Они су, поред осталог, већ израдили нацрте за „Месечев такси“, возило које ће моћи да прими само два путника.

ХЛАДНОЋА НЕ УБИЈА

Недавно још биолози су били убеђени да су ниске температуре убијачне за жива бића. То мишљење подвргли су

сумњи совјетски научници. Био је изведен овакав опит: успавали су једног миша и ставили га у посуду напуњену течним азотом. Температура: минус 200 степени.

Изгледало је као да је миш потпуно обамро: срце је престало да куца, није ни дисао. Али, било је довољно пренети га у топло и он је оживео. Животни процеси су под утицајем хладноће само замрли али нису престали.

ЗАШТО?

КАДА?

ХУМОРЕСКА Ц. КОЛИНСА

БАЈАТ ХЛЕБ

Мис Марта Микем држала је малу пекарницу на углу у коју се улазило уз три степеника.

Мис Марта је имала четрдесет година, штедну књижицу на 2000 долара, два лажна зуба и саосећајно срце. Са мање шанси њој су се поудавале, а она...

Али од пре извесног времена, два или три пута недељно, долазио је у пекарњу један купац који је побудио њено интересовање. Човек средњих година са наочарима и неговањем смењом брадом. Говорио је енглески са јаким немачким нагласком. Одело му је било изношено, негде прикрпљено, негде мало изгужвано. Упркос томе остављао је добар утисак, утолико више што је имао лепе манире.

Куповао је увек бајат хлеб. Свеж хлеб стајао је пет центи, док су се од бајатог за пет центи могла добити два комада.

Једног дана Марта је запазила на његовој руци црвену и мрку мрљу. Намах је са сигурношћу оценила — уметник је и то

веома сиромашан. Станује на мансарди у којој слика, једе бајат хлеб прижељкујући укусно пециво које се могло купити у њеној радњи.

Да би проверила своју претпоставку о његовом позиву, једног дана донела је из свог стана уметничку слику купљену на аукцији и поставила је на полицу иза тезге.

На слици је била Венеција, готово из саме воде канала уздизала се раскошна палата — вода, облаци, сенке и светлост — потпуњавали су амбијент. Сутрадан појавио се он.

— Два бајата хлеба, молим. — О, како лепу слику имате тамо — рекао је док је она завијала хлеб у хартију. — Само, није баш сасвим добра. Перспектива није погођена.

Узео је своје хлебове наклонно се и изашао.

Уметник је, сад је то сигурно знала и уклонила слику.

Како само благо и пријатно сијају његове очи иза наочара. Једним погледом оценио је перспек-

тиву — а живи од бајатог хлеба.

Колика би услуга била учињена уметности и перспективи када би генију припадала штедна књижица на 2000 долара, пекарница и једно племенито срце, које... сањарила је мис Марта.

Од тада, кад год би дошао пронашао би мало с њом.

стајала храброст. Да га не увреди? Знала је колико су уметници поносни.

Почела је у радњи да носи своју свилену блузу белу са плавим тачкицама.

Једног дана дошао је као и обично, спустио на тезгу пет центи за два бајата хлеба. У тренутку кад је испружила руку да их узме са полице, зачуло

И даље је куповао бајат хлеб. Чинило јој се да је све мршавији и потиштенији. Помислила је да његову оскудну куповину употпуни нечим добрим, хранљивим, али би јој у одсудном тренутку недо-

се снажно завијање сирене и бука ватрогасних кола која су туда пролазиле. Као што би у сличном случају учинио и свако други, и он је потрчао вратима да задовољи своју радозналост. У мозгу

мис Марте је нешто синило, искористила је прилику: ножем је дубоко засекала оба хлеба и у отвор гурнула повелики комад свежег масла; шакама је стиснула хлебове, и кад се он окренуо, она их је већ завијала у хартију. Мис Марта се смешила али с потајном зебњом у срцу.

Да ли је била сувише смела? Неће ли се увредити? Сигурно неће.

Такве и сличне мисли стално су јој се врмале у памети. Замишљала је како ће он открити њену малу подвалу. Рачунаће на сув хлеб и воду за доручак. А кад засече — ах!

Мис Марта поцрвене. Да ли ће једући мислити на руку која је додала масло? Да ли ће...

Звоно на вратима одјекнуло је реско. С буком и галамом упао је неко...

Мис Марта похита напред. Пред њом су стајала два човека. Један је био млад и пушио лулу. Никад га није видела. Други је био њен уметник.

Лице му је било црвено, шешир затурен на потиљак, коса разбарушена. Бесно је млатарао стиснутим песницама претећи Марти.

— Глупачо, — викао је из свег гласа, затим „сто му громава“ или нешто слично на немачком.

Млади човек је покушавао да га одвуче.

— Нећу да одем — викао је бесно — док јој не кажем све што мислим. — Ви сте ме удесили — беснео је ударајући песницом о тезгу, а његове плаве очи севале су иза наочара. — Кажем вам, ви сте једна одвратна стара аждаја.

Мис Марта, маласкала, наслонила се на полицу да не би пала. Једном руком придржавала је своју свилену блузу. Млади човек ухвати свог пријатеља за јакну и позва га:

— Хајде сад, доста си јој рекао. — Извео је разјареног човека на улицу, а онда се повратио.

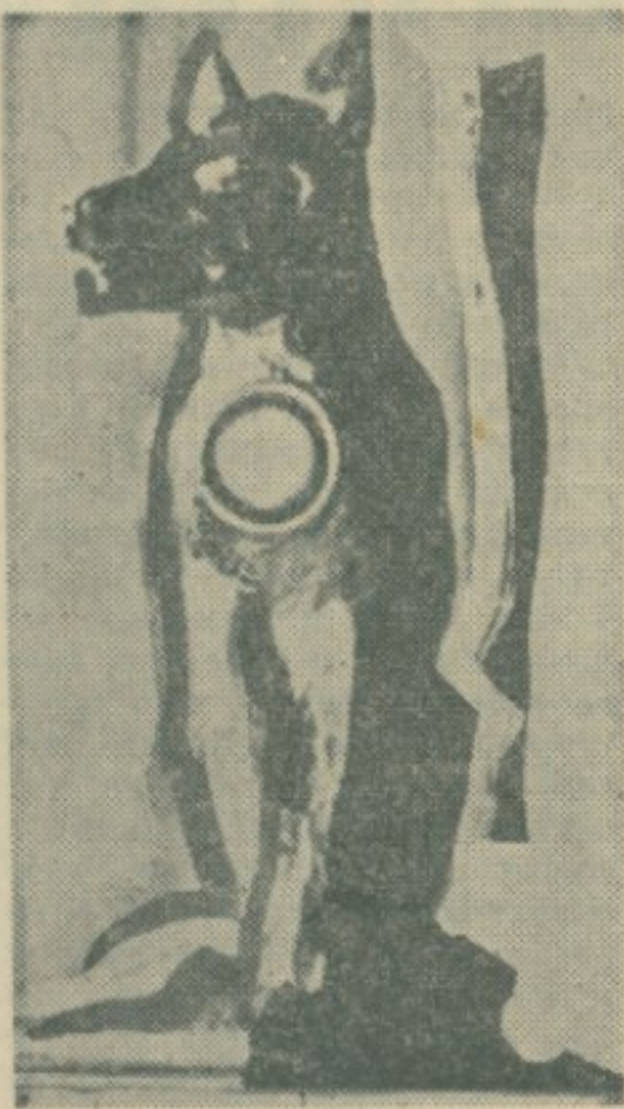
— Претпостављам да бисте желели да знате због чега овај циркус? То је Булмберг. Цртач код једног архитекте. Радим с њим у истом бироу. Три месеца је окапао над планом за нову градску већницу. Био је расписан конкурс. Луче је најзад завршио извлачење линија тушем. Сигурно знате да се план најпре црта оловком и те линије на крају избришу шаком мрвица бајатог хлеба. Боље него гумом.

Булмберг је хлеб увек куповао код вас. А данас — знате већ — масло... и Булмбергов план...

ПРОНАЛАСЦИ ГОДИНЕ

ЕЛЕКТРОНСКИ ПАС

Први електронски пас чувар угледао је свет у Хамбургу. На грудима пас има једну фото-хелију од селена која, ако никог нема у кући, аутоматски укључује осветљење у стану чим почне да пада мрак. На тај начин ствара се утисак да су укућани ту, што је најбољи начин да се обесхрабре евинтуални провалници

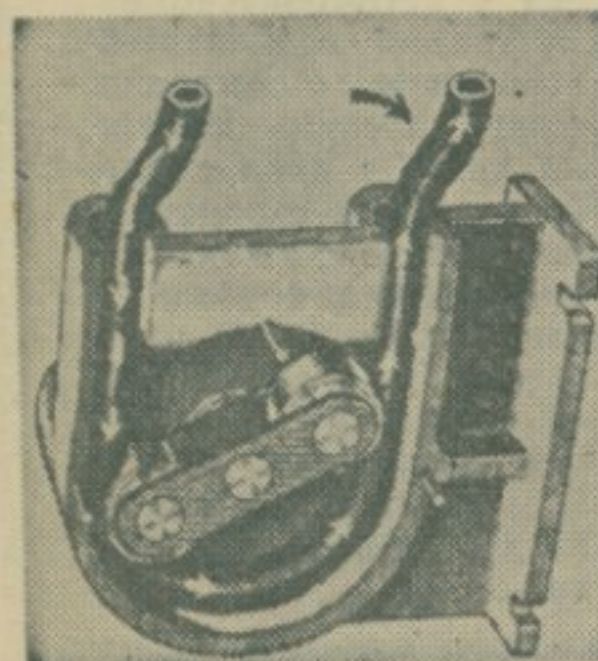
НА ДВА ТОЧКА

У Чехословачкој је конструисан аутомобил који има свега два точка. Аутомобилом се лако управља. Иако има упола мање точкова но обични аутомобили, овај „патуљак“ веома стабилно „лежи“ на друму. Максимална брзина аутомобила с једним седиштем је 25 километара на час.

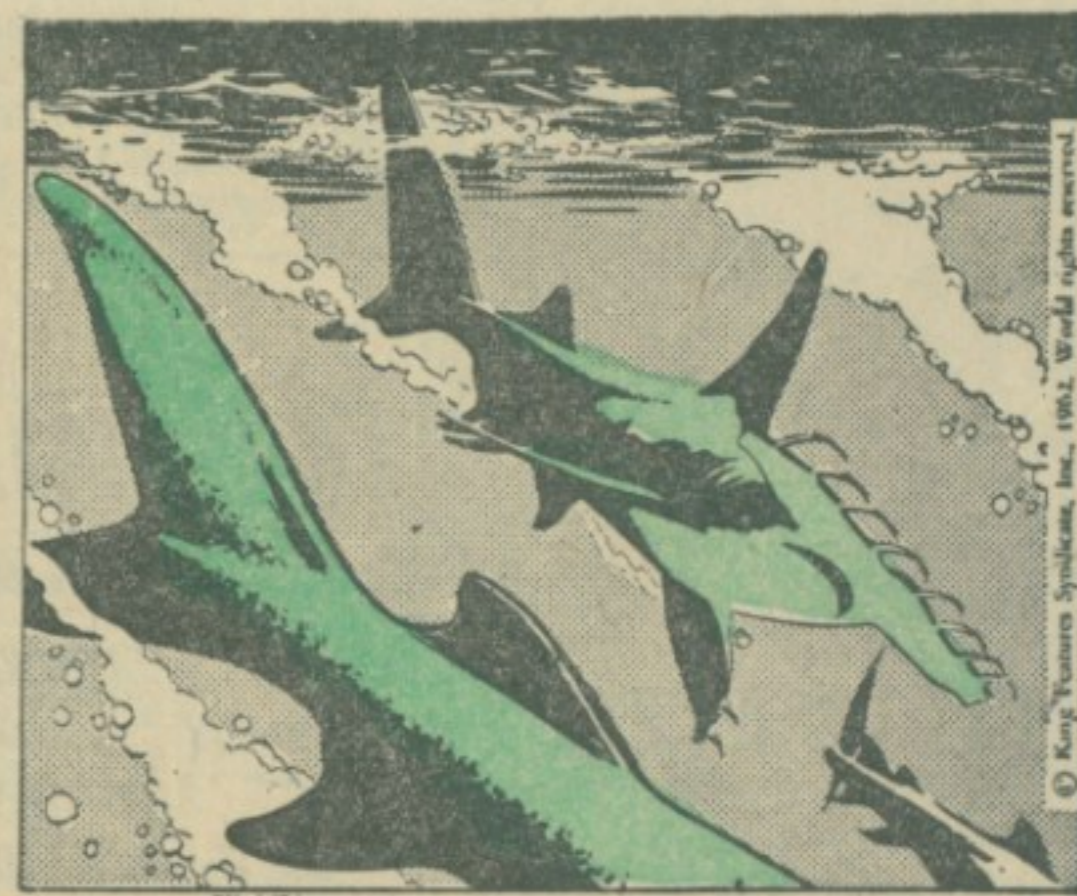
„СУВА“ ПУМПА

Стручњаци америчке фирме „Рондолф“ конструисали су веома једноставну црпку за течности која увек остаје потпуно сува. Наиме, течност која се црпе нигде не долази у додир с металним деловима пумпе већ протиче кроз прево које је у њу уграђено. Капацитет пумпе: 1000 литара на час.

Дан Барри

ФЛАШ ГОРДОН

РАДИОАКТИВНИ ТЕЛЕВИЗОРИ

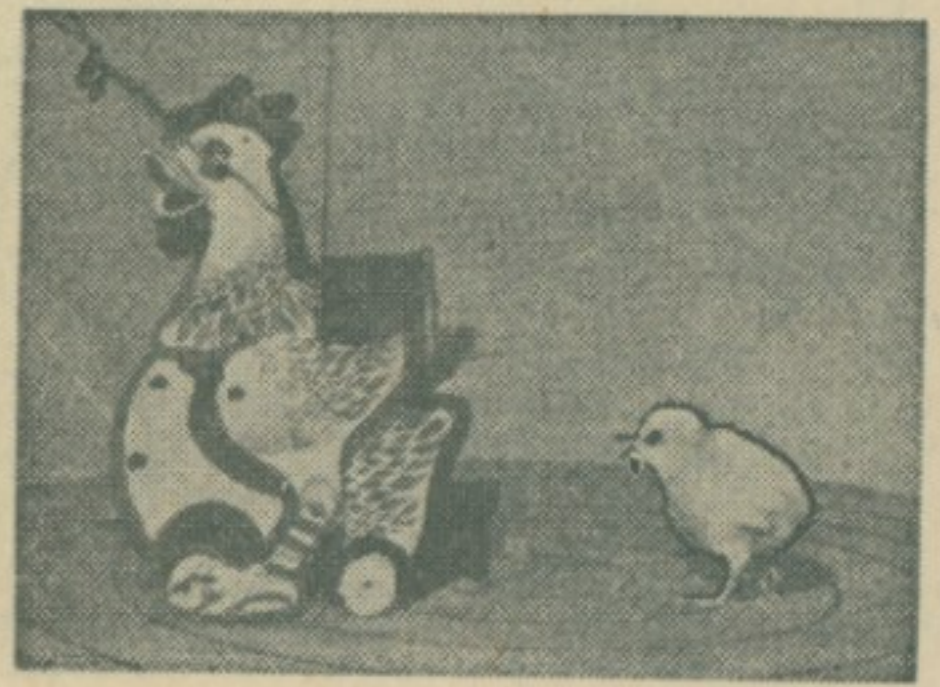
Упозорењем владе Сједињених Америчких Држава које је упућено становништву крајем прошле недеље, потера за 9000 телевизора за пријем програма у боји, достигла је свој врхунац. У упозорењу се каже да солственици ових апарата треба одмах да их искључе из упот

ребе и да их пријаве фирми од које су их купили. Тек пошто су апарати били пуштени у продају, стручњаци „Ценерал електрикс“ открили су да је, како се у саопштењу каже, „велик проценат електронских цевки које су уграђене у апарате штетан по људско здравље

због опасног радиоактивног зрачења“. Упозорење се односи на коolor-телевизоре чији је екран 45, 51, 55 и 57 сантиметара и који су продати између 1. септембра 1966. и 31. маја 1967. године. Телевизори с мањим екранима и они са црно-белу технику нису опасни. Таквих „опасних“ апарата било је продато око 100.000 и они су сви пронађени за којима је организована права потера.

ГДЕ ЈЕ МАМА?

На универзитету у Илиноису проучавани су слушни рефлекс код још нерођених животиња. У инкубатор су ставили јаја једне исте врсте кокошака. Једна група јаја налазила се у обичним условима а друга је од 12. до 17. дана „слушала“ нарочите звучне сигнале. Када су се пилићи испилели, ставили су их на средину округлог стола на чијим су се крајевима налазили гласноговорници који су емитовали исте оне сигнале које је један део пилића слушао у инкубатору. Ти пилићи одмах су пошли према гласноговорницима док друга група на њих уопште није реаговала. На слици: пиле иде за дрвеном квочком на чијим се леђима налази гласноговорник који стално квоча.

„ПОРТРЕТ ДЕВОЉИЦЕ“ — рад Зоране Велић, уч. VIII/8 О. Ш. „Стјепан-Стево Филиповић“ — Београд

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
МАЛА ГАЛЕРИЈА

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

ГОСТ ИЗ СВЕМИРА — рад Драгослава Ивановића, уч. V/2 раз. О. Ш. „Стјепан-Стево Филиповић“

ОНАЈ КО ЈЕ ПО ЗАНИМАЊУ НОСАЧ ДИНАМИТА МОЖЕ ДА УЧИНИ САМО ЈЕДНУ ГРЕШКУ. ДРУГУ НИКАД. ЈЕР, ПОСЛЕ ПРВЕ ОД ЊЕГА НЕЋЕ ОСТАТИ НИШТА.

БИО САМ НОСАЧ ДИНАМИТА

Не бацај терет са леђа! Чујеш ли ме! Нипошто не бацај јер то је динамит. Од стршљенова можда нећеш умрети али ако испустиш терет нема спаса ни теби ни мени. — Тако ми је говорио мој пријатељ и сапутник Хардпен Хокинс, који се налазио око тридесетак метара испод мене на уској стрази одакле се није могло скрелути никуда. А све се то догодило на Аљасци, на планини Талкетна западно од места Чикалуи.

Покушајте да замислите мој положај: носио сам терет динамита од 50 килограма на леђима а напао ме је рој стршљенова. А треба знати да стршљенови на Аљасци нису ови обични већ велики скоро као мања птица. Није редок

случај да човек кога нападну умре од њиховог уједа. Како да се браним кад сам морао да водим рачуна да случајно не паднем или да ми пакет са динамитом не слети са леђа?

Послодавци су нам често говорили да динамит и није тако опасан сем ако нема неког детонатора који би изазвао експлозију. Али искуство ми је показало нешто сасвим друго. Сећам се кад сам први пут преносио динамит са мном у групи био је снажан Индијанац по имену Блеки Велс. Он је са лакоћом носио 60 килограма динамита по најгорем терену и увек био расположен за шалу. Била је јесен, снег је управо почео да пада и јак ветар је отежавао кретање. Блеки и ја смо ишли за Суитну. Како се он кретао далеко брже и лакше од мене већ у самом почетку доста ми је измакао. Одједном се проломила страшна експлозија. Када се камење које је летело на све стране мало смирило, пожурио сам ка месту експлозије. Од Блекија није остало ништа. Никакав детонатор није био у питању, Блеки се просто оклизнуо са стене и пао. Динамит је експлодирало од удара.

Сећајући се добро тог случаја сматрао сам да су стршљенови мања опасност од динамита. Јуначки сам трпео страшне уједи и журно се што сам више могао не би ли се удаљио од опасног гнезда до неког сигурнијег места где сам се могао боље бранити. Имао сам среће. Мада сам био сав отеча од уједа стршљенова ипак то није била смртна доза. Успео сам да преживим. Недељу дана сам био на иници смрти али сам се на крају срећно извукао.

Питаћете се зашто сам се уопште прихватио тако ризичног посла? Одговор ће бити кратак — због новца. Плаћали су нам по 30 центи на килограм терета тако да смо просечно хватали око 12 долара дневно, плус храну. У то време најбољи рударски радник на Аљасци није могао да заради више од шест долара дневно а поред тога морао се сам старати за храну. Али ми смо поштено зарађивали тај новац. Тада се без нас није могло. Изградња путева, копање рудника, разбијање стена, сви су ти послови тражили велике количине динамита. А терен је био такав да чак ни најбоља мазга није могла да се пробије тамо куда смо ми пролазили. Поред тога ми смо били далеко јефтинији јер је мазга био потребан и водич а то је већ повећавало цену.

три године. Ретко ко је успео да се бави овим опасним занимањем пет година. Највећи број је нестајао у експлозији а неки би пошто зараде нешто новца започињали мање уносан али и мање опасан посао. Никад нећу заборавити трапера Нелсона. Он је био врло весео и домишљат човек. Умео је да се снађе у сва кој ситуацији. Није волео да носи терет на леђима већ је измишљао разне врсте санки од обичних дасака на које је стављао пакет с динамитом. И никад му се ништа није десило, мада је то био врло ризичан начин ношења.

Испричаћу вам неколико својих згода и незгода у којима сам, сад то могу да кажем, имао више среће него памети. Једном приликом лео сам се уз струју литицу, којом сам већ раније пролазио са трапером Нелсоном. Али када сам ишао са њим просто сам веровао да ми се ништа не може десити. Овог пута био сам сам. Литица је била влажна од кише. Негде на средини почео сам да клизио низбрдо. Хватао сам се рукама за оштро камење да бих се некако задржао. Међутим, све је било узалуд. Клизио сам око 150 метара. Када сам најзад успео да се зауставим, погледао сам своје руке. Биле су потпуно крваве, кожа на длановима потпуно згуљена. Али главно је да нисам одлетео у ваздух а повређене руке су у поређењу са тим ситница.

На тим опасним путовањима медведи су ми такође били велики проблем. Да носим пушку нисам могао јер бих због тога морао да понесем мање динамита. А наћи се лицем у лице са опасним медведима није ни најмање пријатна ствар. Најгоре је било срести мечку која леца рибу поред неке од многобројних речница на Аљаски. А ми смо, опет, најрадије ишли долинама тих речница јер је ту земљиште било најравније. Изненађена мечка, плашећи се за своје младунце, није радо подносила узнемирења. Нарочито је било опасно наћи на

грзли медведе. У таквом случају једини спас је био скинути што пре терет с леђа и попети се на прво дрво. Наравно, ако нам медвед дозволи толико времена.

Једном сам тако носио свој опасни терет са Грисом Кертисом. Кертис је ишао напред док сам ја био тридесетак метара иза, јер према наређењу никад нисмо смели да идемо ближе један другом; ако један настрада нек се бар други спасе. Корачали смо вијугавом шумском стазом кад сам изненада осетио да нас неко прати. По бату корака одмах сам знао да то није човек. Од страха нисам смео да се окренем. Ипак сам на једној кривини могао да видим великог медведа који је ишао иза мене отприлике у истом одстојању на коме сам ја ишао иза Кертиса.

Размишљао сам шта да чиним: да ли да бацам терет с леђа и потражим спас на првом дрвету. Али шта ће у том случају бити са Кертисом? Да га викнем и упозорим на опасност нисам смео јер сам се плашио да то не изазове медведа. На крају сам одлучио да је најбоље да корачам даље као да ништа не примећујем. Ишли смо тако више од пола часа док ме Кертис није нешто запитао. Кад ми нисам одговорио, он се окренуо да види зашто ћутим. Угледавши нашег пратиоца застао је као камењем. Међутим и он се брзо снашао и сматрао за најпаветније да настави кретање као да се ништа није десило. Ишли смо тако још пуни час непрекидно и без одмора. И ко зна шта би на крају било да нисмо имали среће да се појави други медвед нешто мало даље у шуми. Они су започели кавгу а ми смо искористили тај тренутак и изгубили се што смо брже могли.

Носачи динамита су могли бити само млади, снажни људи са добрим живцима. Опасност је вребала на сваком кораку. Радио сам многе послове али никад нисам теже зарађивао хлеб него тада на Аљасци.

ЧИЧА ТОМИНА КОЛИБА

КАД ЈЕ СВЕ БИЛО ГОТОВО, ЉОРУ ЈЕ СВАКОМ СТАВИО У РУКУ ПО ДОЛАР...

4 САМ ЈЕ ЈОШ ДУГО ОСТАО НА ТОМИНОМ ГРОВУ.

НЕКОЛИКО ДАНА КАСНИЈЕ СТИГАО ЈЕ СВОЈОЈ КУЊИ. ЊЕГОВА МАЈКА СЕ ИЗНЕНАДИМА КАД ГА ЈЕ ВИДЕЛА САМОГ.

ДОБАР ДАН, МАЈКО!

НИСИ ДОВЕО ТОМУ?

ДОБАР ДАН, МИСТЕР ЉОРУ! А ГДЕ СЕ МОЗ СЕРОТИ МУШ?

ТЕК ШТО ЈЕ ПОЧЕО ДА ПРИЧА, УШЛА ЈЕ КУЊЕ.

АВАЈ, ЈАДНА МОЈА КУЊЕ! ДАО БИХ СВЕ ШТО ИМАМ ДА САМ МОГАО ДА ГА ДОВЕДЕМ... АЛИ ЈЕ СУДЕБИНА ОДЛУЧИЛА ДРУГАЧИЈЕ...

ЕЛАСТИЧНИ АУТОМОБИЛ

Кад се судари са другим колима или налету на дрво, овај аутомобил „пусти“ и путници у њему остају здрави и читави. Засад је то само пројект нижењера једне од највећих америчких фабрика аутомобила. Они су већ конструисали еластичну шасију (засад еластично) којом ће у 1969. бити опремљено неколико, а почео од 1971. године сви типови аутомобила те фабрике. Преимунство овакве конструкције је у томе што се њен предњи део скупља као хар

моника и то за делић секунде, што је довољно да се пригуши сила на удара.

Од овог занста револуционарног проналазка у аутомобилској индустрији саобраћајни стручњаци у Америци много очекују. Верују да ће се у прво време број тешких саобраћајних несрећа умањити за две трећине, а даља усавања у томе правцу у комбинацији са појасевима сигурности допринеће да се број смртних случајева на друмовима још више смањи.

ИСПЛАТИ СЕ

Шведски земљорадник Девис Магаусон вози свог коња „Блеса“ до њиве удаљене од куће седам километара на „приколицу“ коју привезе за трактор. Ово чини не само зато што воли свог коња, већ из практичних разлога: уместо да проведу на путу читав час, на радио место стижу за 15 минута, где је одмора коњ у стању да уради више.

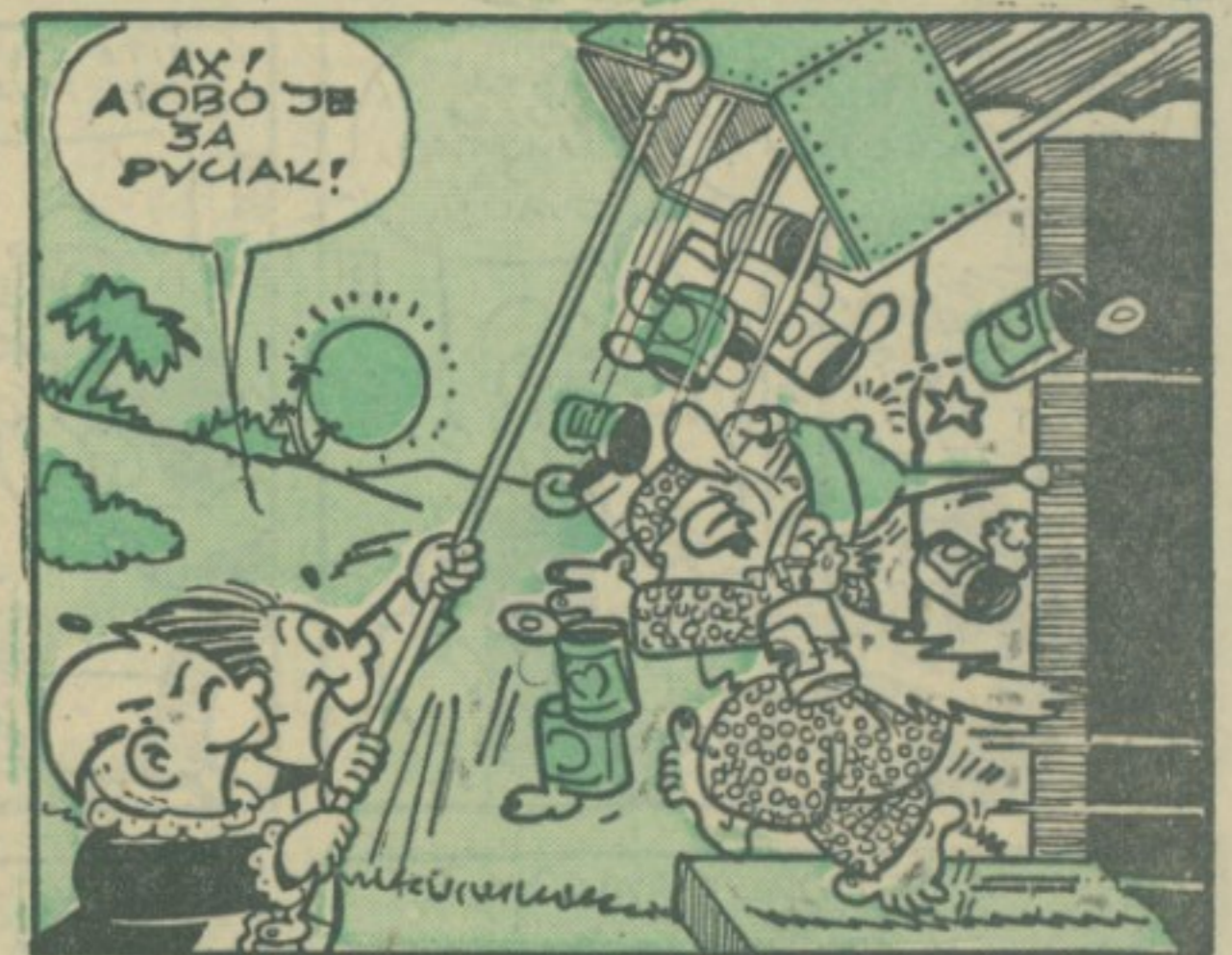
СВЕ ЗБОГ ИМЕНА

Браћа Пиг из Нешвила у савезној америчкој држави Тенеси, пишу велику књигу коју се посветили — свињи. Разлог: пиг на енглеском значи „свиња“ а како је њима досадило да слушају вицове на свој рачун због имена које су досад безброј пута без успеха покушавали да промене, то су на крају решили да напишу књигу у славу ове корисне животиње.

НЕВОЉЕ С БЛИЗАНЦИМА

Директор и наставници школе у месту Шреммербруку, на Југу шведске покрајине Смаланд, тешко се сналазе са 20 ђака близанаца. Тешкоће су утолико веће што су то, више од половине, једноћелични близанци, па се готово нимало један од другог не разликују. Промућурна деца промене места кад год улуче прилику да их наставник не гледа. Сигурности ради близанци се одвајају кад на часу треба да раде писмене задатке.

У СНУ И НАЈАВИ

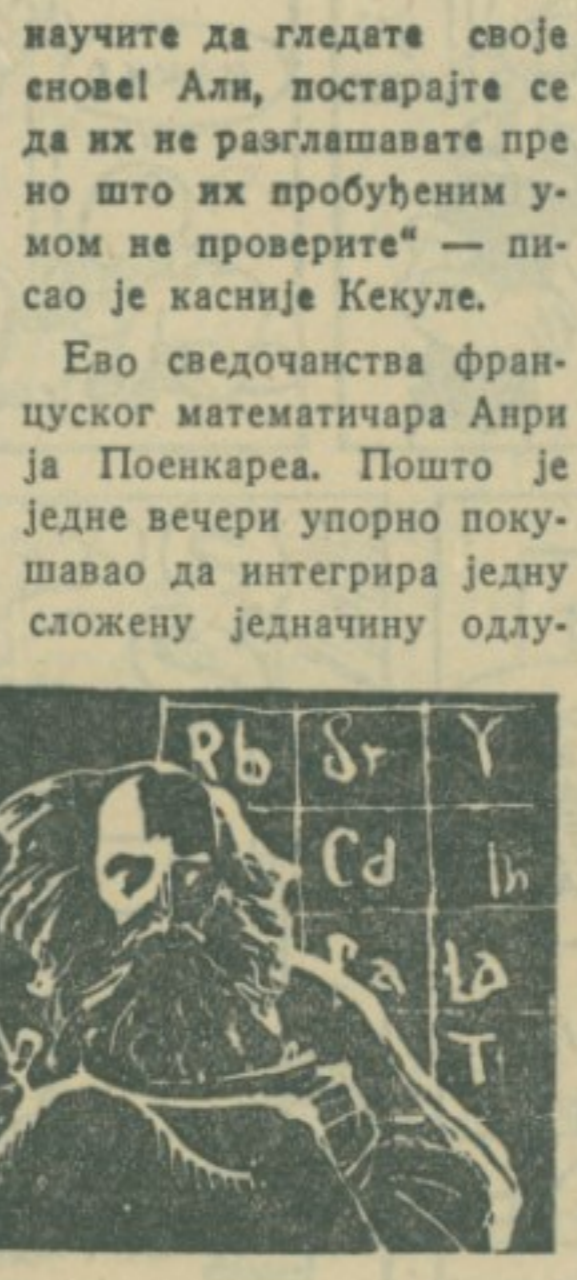

Шта све људи не виде у сну! Најнеобичније и најфантастичније сцене, разне догађаје из сопствене прошлости па чак и авантуристичке филмове са самим собом као главним јунаком. После буђења, већина само лако слегне раменима на шале бога сна Морфеја и брзо заборавља своје сновиђење. Међутим, буђење из сна нагони неке особе да грозничаво потраже перо и

хартију да би записале очекивана стваралачка решења.
У ноћи 10. новембра 1619. године у животу француског филозофа и математичара Рене Декарта збио се случај о коме је он сам оставио прилично загонетну белешку. Декарт је забележио да је те ноћи сањао три сна један за другим и да је те ноћи дошао до открића „изванредне науке“. Познајући Декартове радове које је дао непосредно после тога, може се готово са сигурношћу рећи да је те ноћи била рођена или идеја „универзалне математике“ или мисао о увођењу у алгебру јединствене словне симболике или, најзад, ос-

новни принципи аналитичке геометрије — могућност да се количине изразе помоћу линија а линије помоћу алгебарских једначина.
Своју идеју периодичног система хемијских елемената Менделеев дуги није могао да изрази таблицом. После три дана рада без предаху легао је и, уморан, одмах заспао. Сачувала се прича чувеног хемичара о томе шта је даље било: „Видим ја у сну таблицу а на њој елементи распоређени како треба; пробудивши се ја сам оно што сам сањао забележио на комадићу папира — и само на једном месту требало је нешто исправити!“ Ништа мање занимљиво

је било откриће немачког хемичара Фридриха Кекулеа о цикличној формули бензола. Научников сан по чему је општепознатим и усвојеним хемијским појавама. Видео је дуге линеарне низове атомских веза; низови су се покретали, често се приближавали једни другима, извијали се као змије. „Али, шта је ово? Једна од тих змија ухватила је свој сопствени реп и та фигура је, као да се руга, стала да ми кружи пред очима. „Као да ме је пробудио блесак муње, скочио сам и остатак ноћи провео разрађујући нову хипотезу. Научници,

научите да гледате своје снове! Али, постарајте се да их не разглашавате пре но што их пробуженим умом не проверите“ — писао је касније Кекуле.
Ево сведочанства француског математичара Анрија Поенкареа. Пошто је једне вечери упорно покушавао да интегрира једну сложу једначину одлучио је да прекине рад да би сутрадан, испаван и одморан, могао да настави. Пред зору Поенкаре је сањао: као да он студентима држи предавање о истом оном на чему је претходне вечери радио и да пред њима, на табли, без икакве муке решава ону исту једначину. Када се пробудио, остало му је само да запише ток математичких радњи који му је таљиви Морфеј показао.
Савременици су забележили да је Пушкин на ноћном сточићу крај постеље увек имао прибор за писање и хартију и да је често, пренувши се из сна, записивао стихове од којих многе касније није морао да дотерује.

ПОПАЈ

МАЛА ПРИЧА О ВЕЛИКОМ КОСМОСУ

ВАСИОНСКИ ТРОТОАРИ

Градови будућности! О њима се машта, расправља, спори. Решавају се проблеми стамбене изградње, зелених површина и, наравно, саобраћаја.

Како ће изгледати саобраћај кроз 20—30 година. Између осталих постоји и пројекат покретног тротоара. Он ће брзо превозити путнике до жељеног места. Упоредо са њим кретаће се и други тротоар, али мањом брзином. Силазиш, редом, са бржег на спорији, са спорог на земљу и — стигао си.

Стручњаци за космички саобраћај такође маштају о покретним тротоарима. На пример о једном таквом тротоару који би ишао око Земље и Месеца. Наравно, направити непрекидни тротоар немогуће је, али то није ни потребно. Уместо тога у космос

би се на заједничку орбиту Земље и Месеца лансирало неколико „вечитих“ сателита, такозваних орбитних бродова.

На пример, треба стићи до Земље на Месец. Кад један од орбитних бродова приђе близу Земље, са земаљског ракетодома полеће к њему ракета — планер с путницима. Приставши уз бок брода из ње се искрцавају они који путују за Месец док у њу прелазе они путници који се враћају на Земљу. А орбитни брод у међувремену наставља да путује на Месец по својој путањи. И тако читаво време, трошећи безначајне количине горива за корекцију путање, орбитни бродови путују својим стазама.

Али, растојање Земља—Месец релативно је кратко за орбитне бродове. Они ће мо-

ћи да саобраћају и на међу-планетарним линијама. За то би се могла изградити вештачка планета-брод који би се обртао око Сунца по елиптичној путањи. Његов пут ће бити тако прорачунат да ће се он при пресецању Земљине орбите налазити близу Земље, а кад буде пресецао путању какве друге планете прилазиће њој на мало растојање. На тај начин ће се експедиција са Земље премештати на орбитни брод и летети на Венери.

Група научника моћи ће да врши истраживања на Венери очекујући тренутак када ће се, начиниши пун круг, орбитни брод приближити овој планети.

„Космички тротоари“ постаће једног дана удобно и савним обично средство саобраћаја — тврде научници.

ОГЊЕНА КИЧИЦА

Једном је лењинградски инжењер Николај Корсак случајно испустио на бетонску плочу запаљену ацетиленску лампу. И догодило се мало чудо: од додира пламеног језика бетон је позелео. То случајно искуство инжењер је проверио још неколико пута у разним варијантама. И показао се да пламен ацетиленске лампе може да боји бетонске плоче.

Деловање ове својеврсне кичице може се приказати на једноставан начин: мењајући однос кисеоника и ацетилена у лет-лампи добијају се на бетону различите боје. Тајна

је у овом: минерали којих има у бетону имају специфична својства: топећи се и поново се стврдњавајући мењају боју. Пламен одређеног састава игра улогу „фиксера“.

Нов метод бојења заинтересовао је стручњаке. Проверавњања су потврдила да је

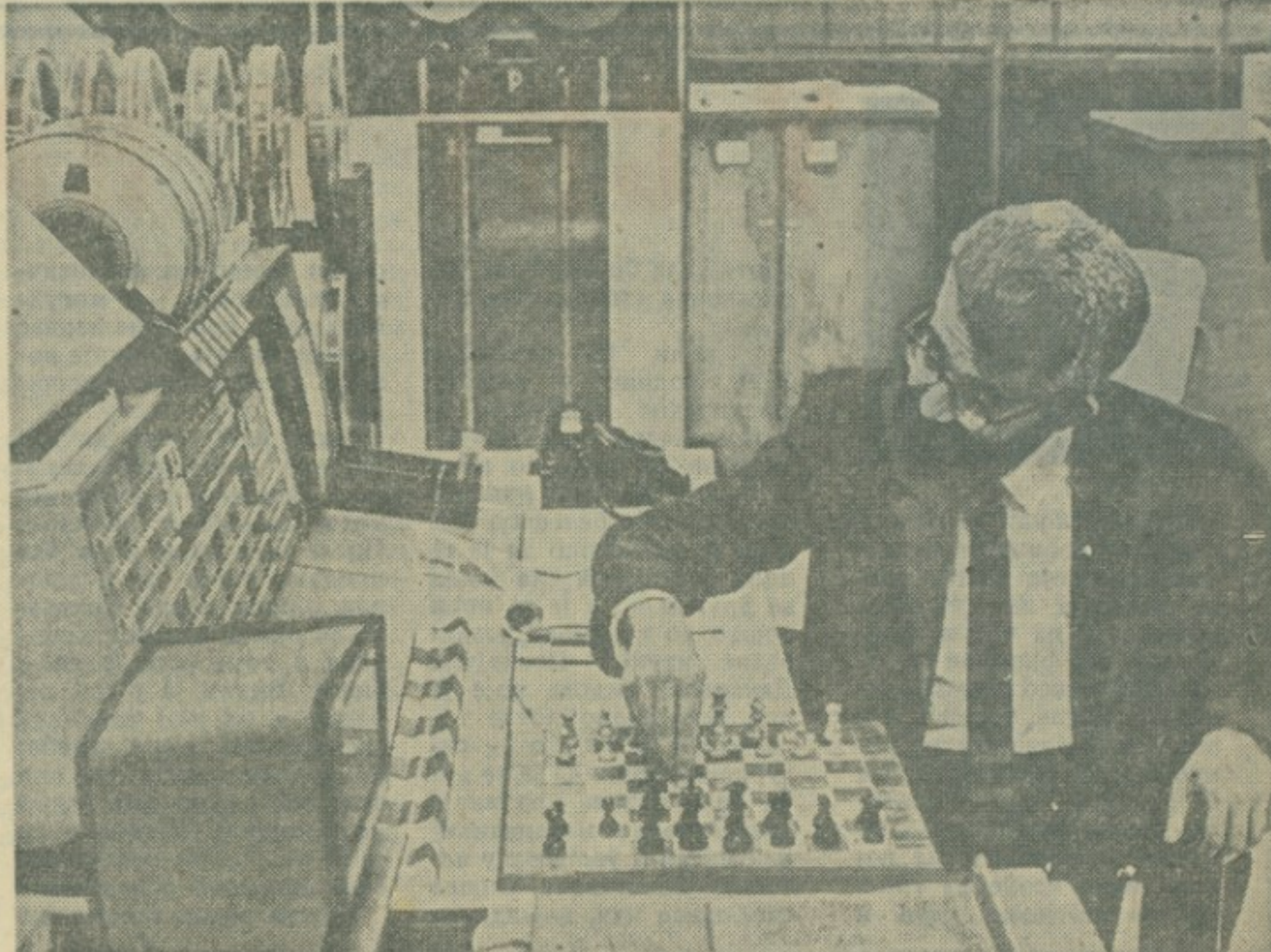
нов, стакласти слој који се под дејством пламена образује на површини бетона, отпоран, да одлично подноси нагледне промене температуре и — лепо изгледа. Могућност употребе „пламене кичице“ заинтересовала је нарочито лењинградске скулпторе.

ЕЛЕКТРОНСКА ПАРТИЈА

Овде, на слици, води се оштра и необична шаховска борба. Противници су: електронски мозак ИБМ 7020 из Стенфорда (САД) и његов елек-

тронски колега М-20 из Москве. У тренутку кад је снимак начињен резултат је био: по један „електронски мат“ и за Стенфорд и за Москву. Ре-

зултат треће, одлучујуће партије није нам још познат. Човек поред шаховске табле помера фигуре по „идејама“ електронских шахиста.

ЧУВАЈ СЕ СЕЊСКЕ РУКЕ

ПО РОМАНУ А. ШЕНОЕ
ЦРТА Ђ. ЛОБАЧЕВ

НА ГРАНИЦИ
ЈЕ
БАВЛА,
ДАО
МИР,
А И
МЛЕЧАНИ
СУ СЕ
ПРИДРЖА-
ВАЛИ
УСЛОВА
УГОВОРА.
ТАКО ЈЕ
ПРОШЛО
НЕКОЛИКО
МЕСЕЦИ.

ЈЕДНЕ ЈЕСЕЊЕ
НОКИ, БЛИЗУ
ТРГА СВ. МАРКА
У ВЕНЕЦИЈИ...

ТЕК ШТО СЕ ЛАБИЦА
ОТИСНУЛА...

БРЖЕ ЗА ОНОМ ГОНДОЛОМ!
АЛИ У СЕЊИ, ДА НАС НЕ
ПРИМЕТЕ!

ПРВА ЛАБИЦА ПРИСТАДЕ У 34
СТЕПЕНИЦЕ ГОСПОДСКЕ ПА-
ЛАТЕ. ДРУГА СТИЖЕ ОДМАХ ЗА
ЊОМ И ЗАКРЕНУ У
МАЛИ КАНАЛ...

ЕВО ТЕ НАЈЗАД, РОБАЧЕ! А ШТА ЈЕ СА
АНТОНИЈЕМ?

БОНА СЕРА, ДРАГИ
ЛАБИЧЕ! ЈЕДУ
ЛИ СВИ НА
ОКУПУ?

СВИ КОЈЕ СИ
ТРАЖИО! МА-
РИЈЕТА ЈЕ ВЕК
ПОТПУНО ЗАВЕЛА
ЦАРСКОГ ПОС-
ЛАНИКА РОСИ-
ЈА...

ШТА ЈЕ НАМ ТИ АУСТРИЈАНЦИ?
ТА ГРАД ЈЕ ПРЕКО
ЦАРСКОГ ИЗАСЛАНИКА
РАВАТЕ, ЈУЧЕ У
ВЕКУ ЗАХТЕВАО
ДА СЕ ТРСТУ И
РИЈЕЦИ ОПЕТ
ОТВОРИ
ТРГОВИ-
НА!

АНТОНИО
ЈЕ САД
ДОВЕСТИ
ОВАМО
ТОР РА-
БАТУ!

РАБА-
ТУ?

ДА, РАБАТА БИ ЗА ПАРЕ И ОЈА ОБЕ-
СИО... МЕЂУ УСКОЦИМА ТРЕБА ИСТРЕ-
БИТИ КУКОЛО: КНЕЗА ПОСЕДАРИКА
ВОЈВОДЕ... ОСТАЛЕ РАСЕЛИТИ! РАДУ-
НАТИ НА ОСМАНИЈЕ, НЕ ВРЕДИ! НАЈ-
БОЉЕ ЈЕ ТО РАБАТА УМИНИТИ! ТО
МОЖЕМО ИЗВЕСТИ ПРЕКО РОСИЈА...
АУСТРИЈА ЈЕ БЕЗ ПАРА, БЕЗ МОР-
НАРИЈЕ, А КАДА СЕЊ БУДЕ ОСТАО
БЕЗ УСКОКА, ЦЕЛА САДРАНСКА
ОБАЛА ЈЕ САМА ПАСТИ
У КРИЛО ПРЕЈАСНЕ
РЕПУБЛИКЕ. А РА-
БАТА ЈЕ САД
У АУГОВИМА.
СХВАТАШ
ЛИ СЕКА?

СПОРТ

ТАЈМ-АУТ ЗА ХУМОР

Једном су запитали фин-
ског смучара, олимпијског ре-
кордера Веико Хекулинен:
— Шта треба учинити да
би се победило на смучар-
ском такмичењу?
— Одговор је веома једно-
ставан — осмехну се Хеку-
линен. — Треба да сте сами
за трунку бржи од својих су-
парника.

Једна од најстаријих вари-
јанти европског фудбала на-
стала је у Ирској пре око
1000 година где је стекла о-
громну популарност. Прва
„званична“ утакмица о којој
је сачувано веродостојно све-
дочанство одржана је у Да-
блину 1527. године. Број иг-
рача тада није био ограни-
чен. Било је случајева када
је један тим имао и 20 до 30
играча више од другог. Дужи
на игралишта била је од 3,2
до 16 километара. Пре утак-
мице приређиване су игре а
понекад и карневалске по-
ворке.

Алексеј Хомич, у своје вре-
ме познати совјетски голман,
имао је обичај да, стојећи на
голу, опљуне своје рукавице.
Разлог: да би се лопта боље
„лепила“.
Једном је Хомич одлучио:
треба измислити нешто савре-
меније, на нивоу модерне
технике. У својој кући ство-

рио је праву хемијску лабо-
раторију. Испробао је разне
лепливе течности док није
„открио“ најбољу. Пред кал-
лофонијума ту је било још
двдесетак разних састојака.
За рукавице премазане тим
лепком лопта се одличн, леп-
пила.
Али, једном се догодило не-
што непредвиђено. Одбијају-
ћи лопту Хомич је случајно
дотакао рукавицом густу ко-
су вође навале свог тима. У
паузи између два полувреме-
на вођа навале му је пришао
и, гледајући га сумњичав,
запитао:
— Кажи отворено, чиме ма-
жеш рукавице?
— Зашто питаш?
Уместо одговора фудбалер

му је показао свој чешаљ на
којем је више од половине зу-
баца било сломљено.
Сутрадан се вођа навале
мора, ошишати до главе а
Хомичу није преостало друго
до да се одрекне свог „ча-
робног лепка“.

Фудбалски тим „Са осме-
хом“ из Енглеске свакако је
најчудноватија екипа на све-
ту. Он је састављен искључи-
во од клонових из циркуса и
комичара из позоришта. По-
што играју у складу са сво-
јом професијом, увек има до-
ста публике на игралиштима
на којима се они појављују.
Шале им ипак не сметају да
ударају лопту врло озбиљно.
Недавно је једна екипа бив-
ших активних фудбалера мо-
рала да капитулира пред кло-
новима који су их сувише за-
смејавали а голман је пропу-
стио три гола, јер се буквал-
но држао за стомак од сме-
ха...

Према писању америчке
штампе трке на нојевима по-
стале су једна од најпопулар-
нијих грана спорта у Кали-
форнији. За ово такмичење
одабирају се младе и јаке пти-
це. Чувари, који се брину о
необичним тркама, сваког да-
на „тренирају“ своје питомце
да трче што брже.
Посао којега на нојевима
није лак. Најтеже је припито-
мити птицу. Чак и нојеве ко-
ји су више пута учествовали
у тркама, понекад је врло те-
шко оседлати. Ној на све мо-
гуће начине настоји да збаци
седло. Међутим, када је пти-
ца већ оседлана и почне трке,

ситуација се из основа мења.
Ној трчи на такмичењима бр-
же него на слободи, јер на-
стоји да престижне своје „ко-
леге“. Он тада достиже брзи-
ну већу од шездесет киломе-
тара на час.
Нарочито велико интересо-
вање изазвало је недавно од-
ржано такмичење названо
„Велика холивудска трка“.

Јединствен случај догодио
се у Швајцарској: фудбалски
клуб „Сен Гал“ завршио је се-
зону 1966-67. године потпуно
исто као и претходну 1965-66.
Наиме, у обе године клуб је
одиграо 26 првенствених у-
такмица од тога 10 је добио,
9 изгубио, а 7 играо нереше-
но. У обе године је сакупио
по 27 бодова, дао је 51 гол, а
примио 46.
Када је неко нечем досле-
дан!

Организатори веслачких у-
такмица треба занста да за-
виде Енглежима. На Краљев-
ским регатама у Хенлеју би-

ло је за три дана 75 хиљада
гледалаца, а боља места на
трибинама стајала су четрна-
ест хиљада старих динара!

Шах

ШАХОВСКИ МОЗАИК

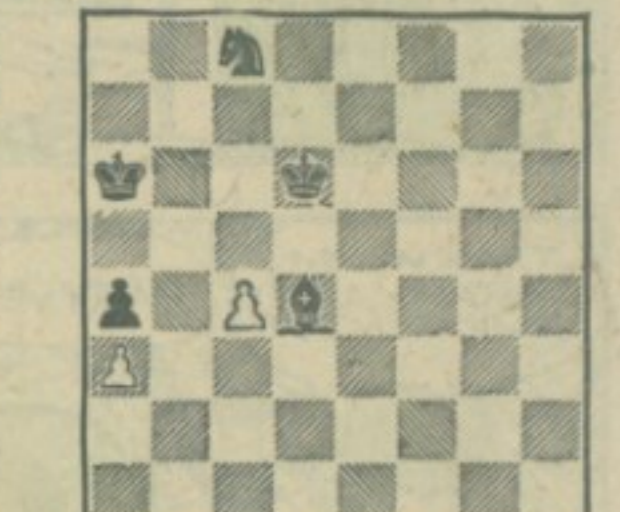
БРЖЕ РУКЕ НЕГО ПАМЕТ

Када би на табли насту-
пила изузетно опасна ситуаци-
ја, познати руски шахиста
Михаил Чигорин, трудио се
да задржи руке у џеповима
да не би начинио пребрз по-
тез. Можда би који млад и
брзоплет играч могао да из-
вуче неку поуку из овога.

рају да гледају на своје по-
разе као на часове и да уче
на њима — шта треба да
избегавају убудуће. Исто та-
ко треба да будете одлучни
кад је у питању ваше миш-
љење. Ако сматрате да је
ваш потез добар — вуците.
Искусство је најбољи учитељ.

ПРОБЛЕМ

У априлу 1945. године по-
јавио се у шаховском часо-
пису „Паламед“ у Паризу
овај задатак чији је аутор
означен као „Непознати из
Лила“. После тога је јављено
да је његов аутор Т. Ер-
лен. Проблем се одликује
савршеним маневрима белих
фигура — на вама је да про-
нађете које су!

АХ, ТА МЛАДОСТ!

У Петрограду су се 1914.
године на међународном тур-
ниру састала мајстора
ветерана: седамдесет дво-
годишњи Блекбери и шездесе-
тогодишњи Гунсберг.
— Млади сте ви још да
са мном играте — узвикнуо
је Блекбери објављујући
партнеру мат.

ТРЕБА МУ ВЕРОВАТИ

Један од највећих шахиста
света Кубанац Хозе Раул Ка-
пабланка саветовао је мла-
дим шахистима:
— Већина шахиста не во-
ли да анализира своје пора-
зе и сматра их нечим срам-
ним. То је погрешно; они ко-
ји хоће нешто да науче мо-

Мат у 4 потеза
Бели: Кд6, Лд4, Сц8, Па3,
ц4 (5).
Црни: Ка6, Па4 (2).
Решење: 1. Кц7, Ка5, 2. Лф6
Ка6, 3. Лд8, Ка5, 4. Кг7+ и
мат.

СПОРТ

СТО ЧАСОВА БУЊЊАЊА

НА ЈЕДНОМ ИМА ДВА ТОЧКА

Септембра 1955. године у Мобежу Француз Рајмон Леран прешао је на мотоциклу раздаљину од 134,200 километара у времену од 11 часова и 20 минута.

Рекорд у најдужој непрекидној возњи на бициклу — 125 часова — постигао је Индијанец Анандрао Халиалкар у Бомбају.

Да га седло услед тако дуге возње не би жуљило, Халиалкар је на њега ставио комад коњског бифтека!

Аустралијанци Ројерс (1937) и Луис (1938) који су случајно објавили постигли исти број скокова у минути: 286.

пет минута руковао се са око десет хиљада особа.

Ударање у бубањ у једном лондонском клубу 1960. године неки Реј Дивал ударао је у бубањ 100 часова и један минут. Зауствано се — како он каже — не зато што је био уморан већ стога што су га заболеле уши.

Љуљање: Педесет двогодишња Веир Ралф из Трура у Новој Шкотској провела је љуљајући се у столицама за љуљање 93 часа и 8 минута, после чега је исцрпљена заспала.

На стубу: Американец Вилем Хауард „живео“ је 1952. године на стубу високом 15 метара 196 дана.

ОСТАЛИ РЕКОРДИ:

Свирање на клавиру: првог маја 1955. године Хајнц Ариц свирао је на овом инструменту 423 часа, односно 17 дана и 15 часова заустављајући се само за тренутак да би попио гутљај воде и појео који сендвич.

Руковање: Двадесет трећег фебруара 1961. године Енглез Чорс Плент из Бристола за седам часова и четрдесет и

ПРЕСКАЧУЋИ УЖЕ

Октобра и новембра 1935. године Аустралијанац Тед Морис постигао је рекорд у прескакању ужета. На овај начин он је превалио раздаљину од око 1600 километара односно прескакао је све од Мелбурна до Аделаиде и напруг.

Други љубитељи овог спорта такмичили су се ко ће за што краће време прескочити уже више пута. Победили су

НА РУКАМА

Мора се рећи да је ход на рукама у ствари прави ход по мукама. Јер превалити стају од 1400 километара с глатком надоме као што је 1900. године урадио Аустријанац Јохан Хуслингер из Беча свакако је подвиг. Пошто је по сваку цену желео да посети светску изложбу која се те године одржавала у Паризу а није имао новца, он је кренуо на пут идући на рукама. Пут је превалио у 55 етапа идући по десет часова дневно.

ИЗВИДНИЦИ

- Никола Томашевић, ул. Васа Раичковића 3а, Титград (16 година, ученик Економске школе; српскохрватски и француски).
- Верица Димић, ул. Ж. Зрењанина 1 — Зрењанин (16 година, ученица гимназије; књижевност).
- Иван Милошевић, ул. Животе Станисављевића бр. 20 — Светозарево (16 година, ученик; српскохрватски и руски), разгледнице, марке, фотографије глумца.
- Јелена Гостојић, Ст. Дивина 1 — Жабал, Вачка (16 година; савијете и разгледнице).
- Франа Дујичић, ул. Михајла Аврамовића 26, I спрат, соба 112, Београд (16 година; марке, фотографије глумца, српскохрватски и руски).
- Гордана Красић, ул. Браће Миланковића 1 — Београд (разгледнице, фотографије глумца и певача).
- Ратислав Пауновић, ученик, Смедерево, Милоша Великог 26 (16 година; разгледнице, фотографије глумца; енглески и српскохрватски).
- Вера Попов, Радничка бр. 5, Чукарница — Београд (16 година; савијете, разгледнице; српскохрватски и руски).
- Томо Златичанин, ул. Бердаска бр. 3, Пећ (српскохрватски, шпански, руски и италијански).
- Јула Арсић, село Мачковац, оп. Стопања код Крушевца (савијете и музика).
- Драгутин Митић, ул. М. Зарића 16 — Крушевац (16 година; марке).
- Славина Стевановић, ул. Николе Тесле 20 — Врање (16 година; марке од чоколаде).
- Србислав Марјановић, Расински трг 1 — Крушевац (17 година, ученик Техничке школе; српскохрватски, енглески и француски језик).
- Ана Владојевић, ул. Црква 56 Ворове — 17 година; српскохрватски, руски, немачки).
- Рајко Катић, ул. Пинокирска бр. 19 — Ковин (16 година, ученик у привреди; разгледнице и бит-музика).
- Гордана Поповић, ул. Са. Марковића 22 — Чачак (16 година; филм, модерна музика; српскохрватски, енглески и руски).
- Чачић Никола, В. П. 2407 — Шибеник (жели да се дописује с добрим војницима, омладинцима и омладинкама).
- Зара Глишић, ул. Буре Јакшића бр. 6 — Пожаревац (17 година, ученица учитељске школе; разгледнице, забавна музика).
- Мустафа Алекдаревић, ул. Волтерова бр. 8 — Пријеполје (18 година; разгледнице и марке).
- Кусија Секић, В. П. 2440/1 — Врање (разгледнице).
- Марица Поповић, ул. М. Тига 133 — Пирот (16 година; разгледнице, фотографије глумца).
- Прасола Вићентић, Учитељска бр. 1 — Београд (17 година; енглески и српскохрватски).
- Љиљана Чушић, село Рибари, ЗП. Преваор Мачва (18 година, ученица економске школе; разгледнице).
- Златко Ретковић, ул. Алфреда Штиглића 21 — Пула, Хрватска (14 година; разгледнице и марке).
- Делимирка Гредић, ул. Ослобођења бр. 75 — Нови Пазар (16 година; српскохрватски, руски и италијански језик).
- Ахмед Касалић, Дољенска 10 — Сарајево (српскохрватски, руски; забавна музика).
- Душанка Александер, ул. Димо Хаџи Димов 8 — Скопље (16 година, књиге, спорт, музика и језик; српскохрватски, словеначки, македонски, енглески, италијански и мађарски језик).
- Љубомир Вешић, Воевнска 42, Пожаревац (15 година; марке, разгледнице).
- Верица Тешкић, 7. јул 48/1, Лоаница (18 година; руски и српскохрватски).
- Алекса Величић, ул. Веле Вартока бр. 81 — Суботица (ученик; енглески и италијански).
- Фика Чуртовић, Жртана фашизма 66 — Вихаћ (фотографије глумца, певача, разгледнице).
- Славко Филиповић, с. Полежница, п. Славковица код Љига (17 година, ученик гимназије; разгледнице).
- Отојанка Стефановић, ул. Већелијска 61 — Београд (13 година; разгледнице).
- Светлана Златковић, Већелијска 61 — Београд (18 година; разгледнице).
- Слободан Жалица, ул. Худусина 7/II — Сарајево (14 година; српскохрватски, руски и немачки).
- Милијана Љубић, Основна школа „Коста Стаменковић“ — Српски Милетић (српскохрватски и руски).
- Снежана Милошевић, ул. 15. октобра бр. 89 — Лучица код Пожареваца (марке, разгледнице).
- Верица Годић, Кочићева 10 — Зрењанин (15 година; руски, српскохрватски).
- Саша Михајловић, ул. 27. марта 64—70/II — 5 — 27 — Београд (14 година; српскохрватски, немачки, француски и руски).
- Радмила Ружић, ул. Вољичка 13. II/3 — Ваљево (17 година; француски, руски и сви југословенски језици).
- Раде Јовановић, ВП 8440/3 Врање (18 година; српскохрватски и руски).
- Миодраг Крстић, ВП. 8440/8 — Врање (18 година; спорт, забавна музика; српскохрватски и руски).
- Мирјана Вокић, ул. Светозара Марковића бр. 63, Вачки Маглић (15 година; спорт, забавна музика).
- Сава Трифуновић, ул. Душана Васиљевића 20 — Кикинда (18 година; оцаћар; српскохрватски).
- Славина Димитрић, ул. ЈНА бр. 3а — Панчево (18 година; српскохрватски, руски и есперанто).
- Драган Ралић, Стојана Јанковића 17, Раковица — Београд (16 година; ученик техничке школе).
- Добрица Радуловић, ул. Цара Душана бр. 206 — Земун (16 година; српскохрватски).
- Станче Јовановић, Косовска бр. 82 — Врање (18 година; српскохрватски, француски и енглески).
- Радован Савић, Основна школа „Богдан Јоковић“ Врзана код Горњег Милаовца (14 година; руски, српскохрватски).
- Бранка Мојсић, ул. Лопе Рибара 2, стаз 11 (дворациона зграда) — Београд (18 година; музика и сликарство).

ОД ДВЕ ДО ПЕТ

ОВИМ, ПЕТИМ НАСТАВКОМ РАСТАЈЕМО СЕ ОД ВЕЛИКОГ ЗНАЛЦА ДЕЧЈЕГ СВЕТА КОРНЕЈА ЧУКОВСКОГ И ЊЕГОВЕ ИЗУЗЕТНЕ КЊИГЕ „ОД ДВЕ ДО ПЕТ“.

Времена се мењају и деца се мењају с њима. Верујемо да нам стари Латинци не би замерили (а модерни латинци неће замерити) што смо донекле изменили ову познату пословицу.

У децем начину мишљења и расуђивања неминовно се огледа време у којем живе, као и животни услови и друштвени поредак.

Четворогодишњи Миша напушта болницу у којој је провео извесно време. Опраштајући се с њим, медицинска сестра га пита:

— Мишо, јеси ли ти Москвич (Московљанин)?

— Не, ја сам „победа“ — одговара јој малишан због тога што је за њега, као и за већину совјетских дечака, „москвич“ пре свега марка аутомобила.

Једна девојчица први пут је у зоолошком врту видела слона. Погледала му је сурлу и казала:

— То није слон. То је гас-маска.

Постојало је (и прошло) време када су деца гас-маске упоређивала са слоновом сурлом. А данас, као што видимо, догађа се обрнуто.

— Ах, мамце, како си ти лепа! Као мотоцикл!

У једној мојој причи — бележи Корнеј Чуковскиј — постоје овакви стихови:

*Зечићи у трамвајчињу,
Жаба на метли.*

Трогодишњи Миша, син једне познанице Корнеја Чуковског, читао је те стихове по свеме.

*Зечићи у трамвајчињу,
Жаба на метроу, —*

то јест модернизовао саобраћај из бајке саздане на древној машти патријархалног села.

— Је л' да, мама, тролејбус... то је мелез трамваја и аутобуса?

Чак и боја предмета код данашње деце буди асоцијације на машине.

Петогодишњи Бора видео је у једној књизи реч „лето“ наштампану три пута — црвеним, плавим и црним словима — и казао:

— Ово лету је ватрогасни аутомобил, ово плаво је аутомобил за поливање улица, а ово црно лето... то је теретњак.

И у старе бајке данашња деца уносе савремену технику. Један петогодишњи „уметник“, пошто је чуо причу о вештици, нацртао је њену кољибу на кокошијим ногама с високом антеном на крову:

— Па и ова слуша радио!

Двогодишњем Иљуши показали су слику: коњ упрегнут у плуг.

— Шта је то? — пита малишан.

Објаснили су му: коњ оре живу.

— Зар је коњ трактор? — силно се зачудио.

Питање малог унука Корнеја Чуковског:

— Деда, а сипају ли и у коња бензин?

Четворогодишњег Алика запитала је његова тетка:

— Како се зове кућа у којој живе коњи?

Одговорио је:

— Гаража.

— Не, није гаража.

— Хангар!

— Не, не, није хангар.

Унутра се и замислио. Када су му казали да је то коњушница, неверљиво је завртео главом:

— Такве речи нема! Измишљаши!

Тај исти Алик угледао је једном коња кога је његов власник купао у Волги. Узвикнуо је:

— Тата, коњ је све до каросерије ушао у воду.

Петогодишњем Антону Иванову све јоно што није везано за технику изгледа незамисљиво и убиствено досадно. Ма шта му причали он

слуша само на пола ува или уопште не слуша. Али, чим се проговори нешто у вези с радио-локаторима, динамо-машинама, или чак о обичној електричној сијалици, његови округли образи се закрпеће а очи добијају израз среће. Он скаче с места и узбуђено трчећи по соби обасипа свог саговорника стотинама питања и неће се зауставити док не добије одговор на свако своје „како“?, „зашто“?. Његов говор препун је техничких термина. Недавно је казао (цитирано стенографском тачношћу):

— Толико сам уморан као сијалица за струју сто двадесет волти коју су укључили у мрежу од две стотине двадесет волти — без трансформатора.

Најзанимљивије је то што дечак расте у породици која је у свему далеко од технике: деда му је — књижевник (Всеволод Иванов), баба — преводилац историјских дела и романа, мајка — филолог, отац — сликар, један стриц — филолог, други — сликар пејзажа.

У тролејбусу.

— Тетка, помакните се мало.

Ћутање.

— Тетка, помакните се мало, молим вас.

Ћутање.

— Мама, је л' ова тета није озвучена?

— Када је код нас дан, у Америци је ноћ.

— Тако им и треба, буржујима.

Мала Марина говори мами: — Вилин коњиц — јој је

буржуја а мрав — радник. Вук — исто тако грамзива буржуја, а ждрал — радник. Само не знам у басни „Мајмун и наочари“ шта је мајмун буржуја или радник.

— Какав је овај пас? — Немачки овчар. — Пао је у заробљеништво, а?

Карактеристично је да реч „бели“ совјетска деца веома често схватају не у буквалном већ у преносном значењу.

Чувши за беле медведе, мали Вова је зачуђено запитано:

— Зар и међу животињама има буржуја?

Књижевник Рудолф Бердшадскиј испричао је Чуковском:

— У присуству петогодишње ћерке причао сам једном како ме је дадила стално водила у цркву.

Њерка ме је, зачуђена, прекинула усред причања:

— Тата, зар си се ти још за време бога родио?!

Корнеј Чуковскиј разговара са својом малом читатељицом: — Зар не знаш да су сви људи постали од мајмуна? И ја и твоја мама. — Ви... како хоћете, али моја мама није.

ШАРПОНА ФРИЖИДЖКА

Одиграло се онако као што обично бива кад један возач пронађе празно место на паркиралишту — а други га предухитри. Луиђи Пировани промолио је главу кроз отворе прозора и почео да грди из свега гласа. Противник му није остао дужан. Отворила су се и врата и уз жучну свађу оба човека полетела су један на другог. Окупљена гомила унапред се радовала „су дару“, али... Људи који су се свађали изненада раширише руке и уз гласан смех падоше један другом у загрљај Луиђи Пировани и Ђовани Семпербони годину и по дана служили су војску у истом пуку. После тога годинама се нису видели. Повонни сусрет прославили су весело.

меричком металном новцу. Пакет с новцем упутио је на адресу судије.

После неколико дана примио је уредну признаницу и једну јарко црвену бомбону и цедуљицу исписану руком: „С човеком који се понаша као дете, мора се поступати као с дететом“.

Земаљски суд у Вирцбургу, Немачка, у једној расправи за кључице је да псећи лавез не значи увек узлемиравање. Пас понекад мора и да лаје, рецимо од 19 часова једног до 7 часова следећег дана. Усред дана, на пример, од 13 до 15 часова власник не сме да допусти псу да лаје, ако би то сметало суседима, односно станарина велике зграде. Овој пресуди недостаје само једно: није наведено упутство како пса обучити да лаје увек само у време које као дозвољено прописује овај суд.

Рано ујутру отац и син, који се налазе на летовању, иза-

шли су да прошеташу шумом. Отац је искористио прилику да поучи сина:

— Запамти, сине, ко рано рани две среће граби. Птица која рано прхне на гнездо, улови најдебљег црва.

— Запамтићу. — обећа син — али реци ми шта је онда с црвом? Он мора да је устао још раније...

Отац се мало нахашља у не прилици, али се брзо снађе и додаде:

— Грешниш, сине. Неваљали црв није спавао, он се тек сад враћа кући.

На југу Француске где се као у Шпанији одржавају борбе с биковима од пре извесног времена важе нове законске одредбе. Убијени бик носиће се из арене на трактору, а не мазгама, како то прописује традиција. Разлог: да се ове животиње не би заразиле шапом од којег је бик доведен из Шпаније, можда, болова. Победник не сме, као што је било досад, да мрт

вој животињи одсече уши и реп и у тријумфу баца их међу гледаоце. Уместо тога и тореро и сви пијадореси морају одмах после завршене борбе да — оперу ноге у води са неким дезинфекционим средством.

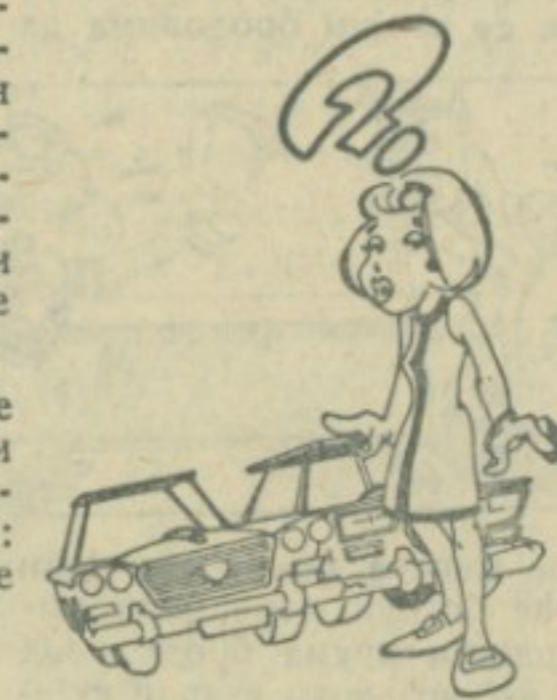
Хладњак који говори појавиће се ускоро на тржишту у Америци. Кад, на пример, преграда за маслац остаје празна, дубок глас са магнетофонске траке опомиње: „Нема више бутера, нема више бутера...“ Исто се догађа кад нестане сира, јаја, кобасице или било које друге намирнице која се чува у фрижидеру.

Нека шаљивчина предлаже да се у кухињи постави други звучни апарат који би на опомену за требовање одговарао: „Нестало је новца, нестало је новца...“

На једном великом сеоском газдинству у околини Болоње у Италији, избио је пожар. Да невоља буде већа — нигде ни воде на летњој жеми. Мештани су позвали ватрогасце из

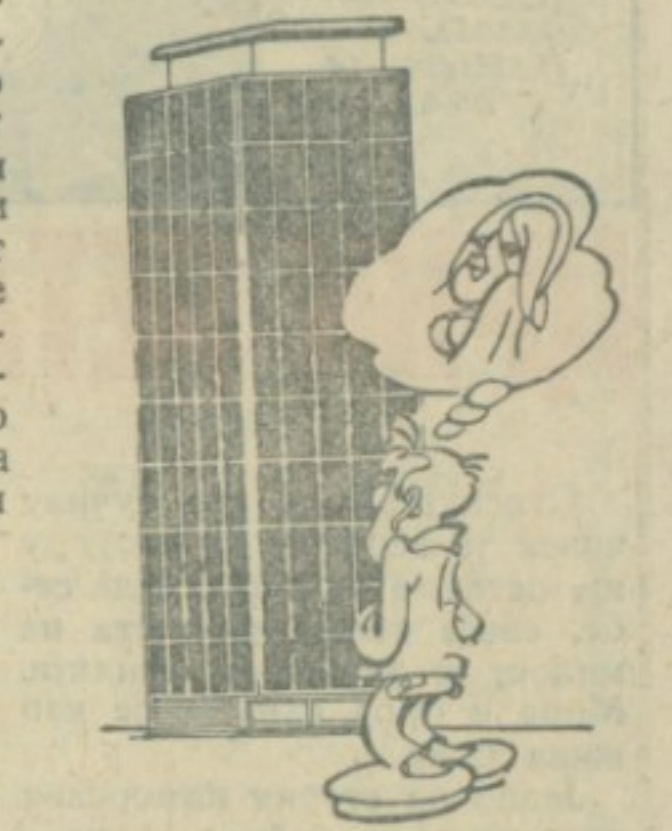
Порета, али док они на стигну морали су сами некако да спрече ширење ватре. Чиме? При руци су имали једино вино. И почели су нешtedимце да га изливају у пламен. Отишло је небројено великих балона, али је зато спречена већа штета. Ватрогасцима је остало још само да потпуно угасе ватру.

Девојка Мери-Ан Луреј из Спринг Лејка жарко је желела да има свој сопствени аутомобил. Отац јој га није могао купити, па јој је поклонил лоз једне лутрије на чијој су се листи згодитика налазили и аутомобили. Да кћери не би измакла срећа, и мајка је жртвовала 50 долара за лоз исте лутрије. И сама Мери-Ан испразнила је своју касу и тајно узела трећи лоз. Догодило се нешто невероватно: добила је два „кадилака“ и један Фордов „мустанг“.

У зоолошком врту у Масачусетсу пре извесног времена збио се следећи догађај: један мужјак шимпанзо — коме је изгледа досадило плакање ње-

гове једномесечне бебе — у бесу је покидао преграде кавеза које су га одвајале од лави и тамо гурнуо запрепашћену мајку и дете а сам побегаво на најудаљенији кутак свог кавеза. Срећом и лав је био изненађен па су чувари имали времена да улете у кавез и спасу мајмуну и мајмунче.

Једно лондонско стамбено предузеће саградило је пре извесног времена велику стамбену зграду у близини лондонског аеродрома. Да би кућу што пре издали, довитљиви власници издали су поводом тога специјална проспекта на којим се корицама налазила Ајфелова кула; а на унутрашњој страни крупним словима писало: „Уселите се што пре! Онда ће од вас Париз и Б.Б. бити удаљени мање од једног часа!“

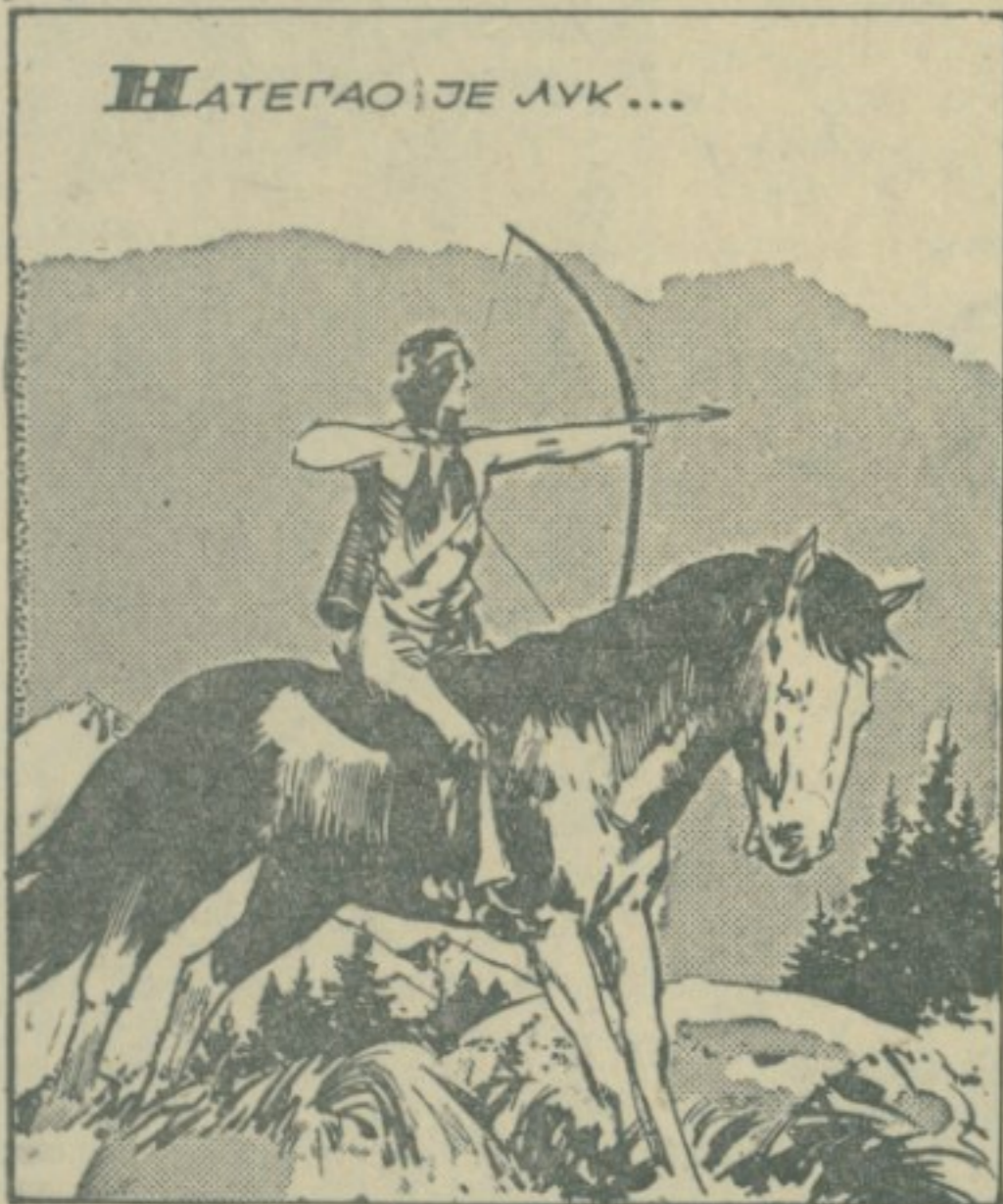
БИК КОЈИ СЕДИ

СТРАЖАР ЈЕ ПОДИГАО ПУШКУ... БИК КОЈИ СЕДИ ПОЛАКО СЕ ПРИБЛИЖАВАО...

ИАКО НИКАД РАНИЈЕ НИЈЕ ВИДЕО ВАТРЕНО ОРУЖЈЕ, ДЕЧАК ЈЕ СЛУШАО О ЊЕМУ. ПА ИПАК, БИО ЈЕ ИЗНЕНАЂЕН КАД СУ МЕЦИ ПОЧЕЛИ ДА ОБИЈУЧУ ОКО ЊЕГА. ЗАШТО ГА ГАЂАЈУ КАД ИМ НИЈЕ ПОШАО С НЕ-ПРИЈАТЕЉСКИМ НАМЕРАМА?

НАТЕГАО ЈЕ ЛУК...

НЕ ОДАПИЊИ СВОЈЕ СТРЕЛЕ, СИНЕ! ОНИ СУ СЕ ЗАКЛОНИЛИ ИЗА СВОЈИХ КОЛА... ТВОЈЕ СТРЕЛЕ ИМ НИШТА НЕ МОГУ...

ПОШАО САМ ИМ КАО ПРИЈАТЕЉ. А ОНИ СУ ПОКУШАЛИ ДА МЕ УБИЈУ! ЗАР ТРЕБА ДА ПРОГУТАМ ТУ УВРЕДУ?

ОПОМЕНУО САМ ТЕ, СИНЕ! И НЕКА ТИ ТО БУДЕ ПОУКА! СЛУШАЈ САВЕТЕ ОНИХ КОЈИ СУ ИСКУСНИЈИ ОД ТЕБЕ! ПОЉИМО!

И ДЕЧАК ЈЕ, ИАКО ТЕШКА ЈЕРЦА, КРЕВУО ЈА СВОЈИМ САПЛИ-МЕНИЦИ-МА...

...АЛИ ЈЕ САЧУВАО ГОРКУ УСПОМЕНУ НА ТАЈ ПРВИ СУСРЕТ С БЕЛИМ ЉУДИМА...

ЦРНИ ПЕТАК, СИРЕНА И ВИНО

Отискујући се на пучину човек је веровао да своју душу оставља на обали и да себе, своје тело, препушта на милост и немилост стихији. Море и брод схватао је као жива бића.

Једно од старих поморских веровања каже: брод се мора поринути у море само уз вино, иначе ће и њега и посаду задесити несрећа. Данас је постало обичај да се бродови крштавају боцом шампањца. А пре хиљаду година, приликом поринућа брода, богу мора је приношена жтва: крвљу жртвованих животиња пошкропили би брод, а њихове главе стављали на кљуи и крму.

И данас у многим бродоградилштима света придржавају се древног обичаја: брод се може спустити у воду било који дан у седмици сем — петка. Капетани старих једрењака нису се петком отискивали на море. Напротив њима, шпански морнари сматрали су петак срећ

ним даном — можда због тога што се тог дана Колумбо отиснуо на своје велико путовање.

Морнари минулих векова увек су својим бродовима да

вали женска имена верујући да ће богови мора бити милосрднији према броду. Од тог веровања до старог сујеверног схватања да жена на броду доноси несрећу само је један корак: жена-брод неизоставно мора да буде љубо-морна на праву, живу жену. На западној обали Ирске и данас се срећу капетани рибарских бродова који одбијају да на своје бродове, ко-

ји полазе у риболов, приме иједну жену. Море је тамо увек немирно јер настоји да у замену за сирену коју је, како каже стара легенда, убио неки ирски рибар оглушив-

ши се. њену молбу да јој поштеди живот, добије неку жену. У наше време бродско звоно служи за давање сигнала и као знак за смену страже. Међутим, звоно се на броду појавило да би својим звуком растеривало зле духове и буре.

Када би на мору завладала „бонаца“ морнари су некад звиждали; сматрало се да се

звиждањем може намамити ветар у једра.

Напротив, страшна казна очекивала би морнара који би се усудио да звижди када брод пливи под пуним једри-ма. О томе се нарочито водило рачуна када би се брод налазио у близини Рта Хорна.

Ако би један морнар предао другом заставу преко сте пеница које воде у утробу брода — могла се очекивати несрећа, а ако би са палубе пао у море ведро или метла — несрећа је била неминовна.

Морнари минулих времена никада се нису куцали чаша ма на палуби јер су куцање сматрали предзнаком посмртног звона. А ако би се то случајно догодило, морнари би сместа покривали бокал или чашу руком да би спасли себе и све друге морнаре који у то време плове од — во деног гроба.

Многи поморци поштовали су мачке као животиње које доносе срећу. А веровање да пацови предосећају несрећу и да напуштају брод пре но што се она догоди задржало се све до данас.

ЕЛЕКТРОДИЈАГНОСТИКА ДРВЕТА

Разбојевају се не само људи и животиње, већ и дрвеће. И многе њихове болести су заразне: оболело дрво постаје опасно за своје суседе и требало би га на време удаљити. Али, како још у рачној фази болести разликовати болесно дрво од здравог?

Најраспрострањенији метод одређивања правог тренутка за „операцију“ и данас је још — лично искуство шумара.

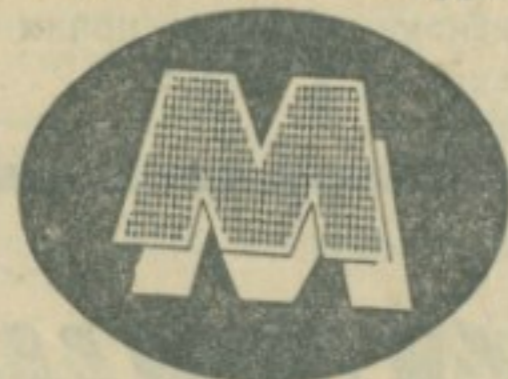
Научници већ дуго траже објективнији начин постављања дијагнозе. У агрофизичкој лабораторији Универзитета „Патрис Лумумба“ у Москви конструисан је апарат који региструје реакције дрвета на спољашње надражаје као што је, на пример, електрична струја. На основу различитог реаговања појединих стабала може се судити о стању њиховог здравља.

»ВЕШТАЧКИ БУБРЕГ« У МАШИНИ ЗА ПРАЊЕ

Вештачки бубрег је сложен, гломазан и веома скуп апарат и због тога га многе болнице немају. Недавно је, међутим, холандски лекар Колф изумео оригиналну конструкцију „вештачког бубрега“ на бази машине за прање рубља. Таква машина може да се смести и у болесничков стан. Четири мала уређаја за пречишћавање крви стављају се у машину за прање рубља и ту се сипа дијализни раствор. Пластичне цеви које воде од машине уводе се у доручје болесника. Када се машина за прање рубља укључи, раствор протиче кроз цеви апарата и — крв се пречишћава.

»М«—КАО МОДА

ХАЉИНА — ПАНТАЛОНЕ

»М«—КАО ИАДОСТ

За излете и летовање добро би вам послужила оваква практична хаљина чији је доњи део кројен у виду шорца, односно кратких панталона. Spreда се хаљина затвара по-

моћу дугачког „рајсфершлуса“ са алкицом. Најпогоднији материјал за овакву хаљину је чврста памучна тканина, шарена или једнобојна.

МОЈ ПРИЈАТЕЉ БОБИ

Канадски писац Ернест Сетон Томпсон 1860—1946) који је дуго времена провео у прерији посматрајући свет животиња, њихове особине и навике, прославио се у свету управо својим књигама о животињама, које је сам илустровао. У данашњем броју овај познати дечји и омладински писац прича о свом најомиљенијем псу.

не би сметао ја сам му показао столицу и наредио му да легне на њу. После две године поново је пошао са мном у собицу. На вратима сам му рекао да пронађе своју столицу и легне на њу. Мада је било четири столице у соби, Боби је оклевао само делић секунде. Брзо је скочио тачно на столицу на коју сам му указао пре две године и са ње ме је победнички посматрао.

Боби је био прави цинкестејасте боје. Мада је умро пре пуних 17 година ипак га се сећам исто онако добро као што памтим многе људе и жене који су у међувремену умрли. Када је Боби имао само пет месеци, изабрао сам га између многих других да ми буде кућни пас и пријатељ.

Био је то један од оних паса коме није била потребна никаква обука да би живео у кући. Бибију је требало нешто рећи само једном или казати му шта треба да уради и то је било довољно да више никад не заборави. Првог дана када сам га увео у стан показао сам му место у мојој радној соби и трпезарији где може да легне. Никад није ни покушао да то учини на неком другом месту.

Боби је био најпаметнији од свих паса које сам срео у току мог дугог рада са псима. Био је необично поносан на своје успехе и то је јасно показивао. Али, то није чинио због себе већ због мене. Просто, уживао је у томе да се поносим њиме и није хтео да ми разочара. Од првог дана сам му показао како се пење уз степенице до другог спрата и како се отварају врата. Уживао је да јури горе-доле низ степенице када смо били сами. Међутим, чим смо имали госте, ходао је достојанствено као судија Врховног суда.

Уживао је у томе да нешто ново научи и то би понављао више пута као да је хтео да ми покаже како је он то добро схватио. Једном приликом је пошао са мном у собицу на мансарди где су стајале моје старе књиге. Да ми

Узалуд сам покушавао да га одвикнем од храмања масирајући му ногу, ништа није помогло. Како је то била десна задња нога, узео сам завој и завио му и десну предњу ногу. Видећи завој на ноzi, Боби је покушао да скаче само на обе леве ноге. Али када је видео да то не иде, он је почео да се ослања на раније повређену десну задњу ногу. Чим је почео да употребљава ту ногу, скинуо сам му завој и он је ишао нормално на све четири ноге. Исте недеље добио је пехар за лепоту и две траке за дресуру.

Његов њух је био тако добар да је без тешкоћа успевао да ме пронађе у граду и поред свег саобраћаја и опште гужве. Једног дана сам остао у граду цео дан. Увече, управо кад сам напуштао једну седницу на којој сам се дуго задржао, на вратима ме је чекао Боби са мојом кожном табакером за цигарете

коју сам био заборавио да понесем. Боби ме је чекао да дођем у уобичајено време али како се нисам појављивао он је пошао у потеру за мном. Обишао је сва места где сам обично свраћао у току дана док ме најзад није пронашао. Сачекао да се седница заврши па тек онда да ми уручи табакеру.

Истина, дешавало се понекад да у својој ревности и услужности према мени и претера. Морам признати да је ту било грешака и са моје стране. Тако сам му, на пример, рекао да ми сваког јутра доноси новине од капије где их је дечак остављао. Био је тако поносан када је улазио у моју собу, дизао обе предње шапе на кревет и предавао ми новине које је држао у зубима. Ја бих га увек похвалио и помиловао. Али једног јутра Боби је довео у моју собу ни мање ни више него — 23 новине. Он је просто покупио све новине са касам често радио. Таквог верног и паметног пријатеља тешко је заборавити. Његов кревет још стоји тамо где је пија које је нашао на нашој улици дугој готово око 600 метара. Имао сам мукe да га натерам да врати новине где их је нашао.

Једном је моја жена изгубила марилицу. Боби ју је нашао и сав радостан предао својој газдарици. После тога све што би нашао у околини он је доносио мојој жени. Вероватно је било ствари које је негде и украо тако да је моја жена имала три кишобрана, једну ручицу поломљеног мача, неколико марилица, једну аутомобилску антenu и разне друге ситнице. Једном јој је чак донео цркнута пиле а другом приликом полумртву жабу. Кад сам дознао за то, ја сам га озбиљно изгрдио и рекао му да више не доноси ништа. Он се сневеселио јер више није смео да чини услуге мојој жени која га је мазала и радо се играла с њим.

Али изнад свега Боби је био нада мном и гледао да ме заштити. Када ме је први пут видео да пливам у језеру, скочио је у воду и почео да ме „спасава“ вукући ме ка обали. Пустуо сам да ме „спасе“ али убудуће када год бих ишао на купање морао сам да га затворим јер чим ме није било код куће он је јурио ка језеру да види да се случајно не давим и тада би ме обавезно „спасаво“.

Био је страшно љубоморан. У почетку је ишао са мном када сам обилазио друге псе. Боби би уживао у томе да ме прати као да је хтео да покаже свима осталим псима да њега највише волим. Тешко оном псу који би показао и најмањи знак непослушности према мени. Али ништа боље нису пролазили ни пси које бих ја миловао или им показивао већу пажњу па митар то било и за време болести. Боби је вребао прилику да им се освети и зато га више нисам смео водити са собом при тим обилазцима.

Када је имао осам година, Боби је оболео од беснића. Мислећи да је први ветеринар погрешно позвао сам још другог два. Али, на жалост, сви су се слагали у томе да је то беснило и ускоро је и лабораторијски налаз то показао. Речено ми је да га сме ста убијем пре него што неког уједе. Међутим, ја сам веровао у неко чудо и нисам хтео да дигнем руку на њега. Два дана и две ноћи Боби је остао са мном у мојој радној соби послушан као и раније. Не знам како се понашао према другима, али од мене је узимао лекове помоћу којих сам покушао да га спасем исто онако као што их дете прима од мајке. Гледао ме је својим тужним очима свестан тога да ни нема спаса, али дозвољавајући ми да све покушам.

Пред последњи напад он је устао са свога кревета и прешао ми тиграјући се преко собе. Легао је поред моје столице, наслонио главу на моје ноге и тако умро док сам га миловао по глави, као што и био и често ми се чини да га чујем како се шета по кући.

МАЈМУН АЛКОХОЛИЧАР

Јужноафриканка Далчи Причард из Најробија привукла је пре неколико месеци у свом дому малу симпатичну мајмунцу Нуги. Како Причардови немоју деце, мајмунче је убрзо постало права родост у њиховој породици. Своју љупку штитеницу водили су свуда са собом чак и на плажу где је увеселавала купаче скоковима с даске, пливањем и роњењем. Било је то тако даровито мајмунче да је научило чак и да се смуча на води!

Далчи Причард није могла да се одвоји од Нуги никада је увече излазила у ресторан, или бар. Ноћни гости су је са симпатијама примали и смејали би се кад је она скакутала од стола до стола спретно мимолазећи чаше и боце. Али на несрећу Нуги је једне ноћи из чаше неког несавесног госта окусила вишњос. Од тог дана почела је да се залаже на сваку чашу из које би допирао мирис алкохолног пића. Добијала је грдњу. Њена господарица је покушавала чак и да примени физичке казне. Све је било узалуд. Нуги је гурала свој нос у сваку чашу с пићем. По стала је прави алкохоличар. Када би попила, изволила је смртоносне скокове. Као одскочне даске и мете служили су јој рамена и темена гостију у ноћним локалитима. Кидала је кутије с цигаретама, уништавала луле, упаљаче, цепала новац. Све чешће се дешавало да јој позли и да повраћа.

Њено стање је постало тако озбиљно да је Далчи Причард била принуђена да је повери нези и лечењу ветеринарској болници у Најробију. Нуги је тако постала прва животиња која је лечена од хроничног алкохолизма.

Пошто је поново успоставила своју душевну равнотежу, Нуги је враћена својој усвојитељи. Међутим, свесна да је она виновник лошег васпитања своје штитенице, Далчи Причард је предала Нуги једној скромној фармерској породици, која нема новца да плаћа аперитиве домаћем мајмуну.

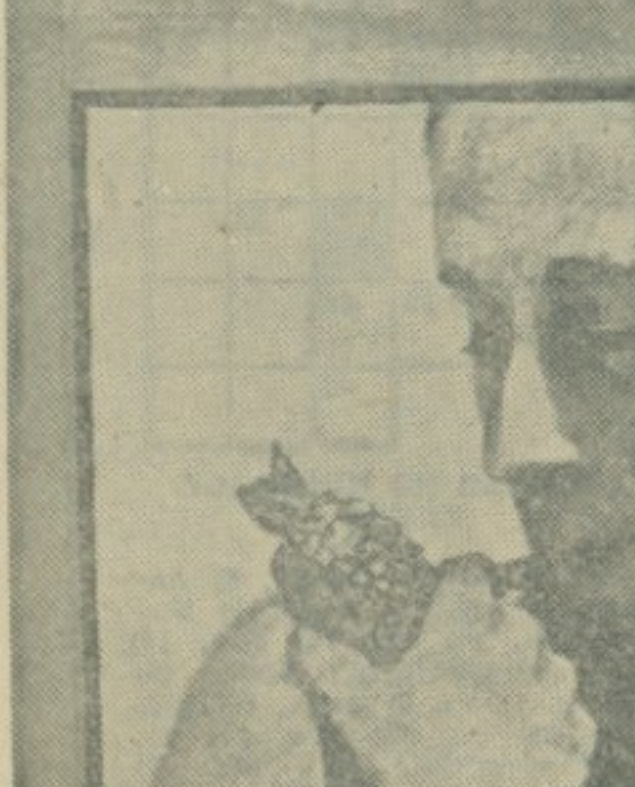

Џим Брукс са Аљаске сваки свој слободан тренутак проводи на реци Мекнил. Најчешће одлази на пецање са својим пријатељима али каткад, као прошле јесени, иде и сам. Заузет пецањем није обраћао пажњу на шум који је чуо иза себе велики да је то неки од његових пријатеља који није желео да га узнемирава. После извесног времена Брукс се обратио свом суседу уобичајеним питањем али овај није одговарао. Брукс се окренуо да види ко је то и зашто ћути. На своје велико изненађење свега десетак корака иза себе угледао је огромног медведа.

У почетку Брукс је стајао као скамењен. Није знао шта да ради јер уза се није имао никакво оружје. На крају је савладао страх и наставио да пеца као да је све у реду. Био је сав срећан када је узхватио једну повећу рибу. Бадио ју је преко главе медведу, а овај је поклон у лету шчепао и прогутао. „Тако је успостављен пријатељски однос између мене и медведа“, причао је касније Брукс. Изгледа да је медведу досадило моје споро пецање па је сам почео да лови. Ушао је у воду и пажљиво посматрао узводно. Пошто је добро осмотрио околину, полако се кретао узводно и с времена на време нагло заронио излазећи сваки пут на површину са рибом у устима. Пошто се прописно најео поново је изашо из воде и сео поред саме реке недалеко од мене посматрајући ме шта радим. Био сам се толико охрабрио да сам полако извадио ка меру и сликао га. Медвед је и то примио мирно.

Али и поред све његове мирољубивости ја сам размислио како да се извучем пре мрака из његовог друштва. Полако сам нанизао неколико риба на штапић, спаковао ствари и пошао низ реку. Нисам смео од страха ни да се окренем. Срећом, медвед је остао на свом месту и тек пошто сам се ја удаљио и он је кренуо али у супротном правцу. Више никад нисам долазио на пецање сам или без оружја.

ВЕРНИЈА ОД ПСА

Ловећи рибу недалеко од Кенијске обале у покрајини Малинди два француска подводна риболовца приметили су с чуђењем сићушну корњачу на пучини. Мада није

била дужа од десет сантиметара, она је смело кренула у пустиловину и удаљила се четивих седам километара од обале. Очи су јој биле застрте копреном и била је тако не-

јака да није успевала ни да зарони. Риболовци су били у недоумици како је том слепом и слабакком створењу пошло за руком да се отисне на далеку пучину.

Галебови су већ претећи кружили изнад места где је она пливала. Схвативши каква јој опасност прети, риболовци су прихватили корњачу на свој брод и пренели је до поморског резервата у Заливу корњача. Корњачица је стављена у базен и храњена сваког дана свежим остригама. Да би што пре ојачала, пуштена је да плива један сат дневно у отвореном мору. Њено прилагођавање на људе и реакција у њиховом присуству брижљиво су бележене.

После 15 дана корњача је већ узимала храну из руку својих спасилаца, дозвољавала је да је милују, пела им се на њихова рамена.

Када се следеће зиме Французи вратили у Кенију, одмах су се распитали о судбини корњаче. Речено им је да је пуштена у море чим је стасала за самосталан живот. Међутим, корњача није напустила залив у ком се родила. Њени заштитници су је открили у мору већ после неколико часова. Дозволила је да јој приђу и да је помилују. Штавише, није се противила да је узјашу. Јер, она је у међувремену знатно порасла.

ОТВОРЧИ ОЧИ

НЕВОЉЕ СТАРОГ НАУЧНИКА

Стари научник на нашој слици све своје слободно време посвећује хватању ретких лептирова. Због њих је отишао чак у Африку, где је на жалост уместо на лептира налетео на једну много већу и опаснију животињу. Од страха му је и шешир одлетео. Знаш ли на коју је то животињу наишао стари ентомолог?

Одговор:

Ако окреш пртеж наопако висиш главу носорога која ври по-индуски неће тебе ни на једном месту довести до невоље.

О чему машта?

Велика је врућина и књиговођа на нашој слици пустио је како кажу „мовак на отаву“ и дозволио машти да га одвуче на летовање. Ако хоћеш да сазнаш о чему машта повежи све тачке у бројевима од 1 до 45.

Одговор:

Одговор: иницијалне

За мале математичаре

Јованка је легла у 21 час и спавала укупно 10,50 часова. Међутим, у току ноћи била је будна 10 минута. У колико часова се Јованка пробудила?

Одговор:

Пробудила се у 8 часова.

У ЈЕДНОМ ОД ПРОШЛИХ БРОЈЕВА ДОНЕЛИ СМО КАКО ДА СЕ ЗАБАВИШ НА ПЛАЖИ АКО ЛЕТУЈЕШ НА МОРУ. ТАДА НИСМО ПОМЕНУЛИ СКУПЉАЊЕ РАЗНИХ ВРСТА ШКОЉКИ И ПУЖЕВА А ТО МОЖЕ ДА БУДЕ НЕ САМО ЗАБАВНО ВЕЋ И КОРИСНО. ЈЕР, ОД ШКОЉКИ РАЗНИХ ОБЛИКА МОГУ ДА СЕ НАПРАВЕ ЛУТКИЦЕ, ДА СЕ ОБЛЕПИ КУТИЈА У КОЈОЈ КАСНИЈЕ МОЖЕШ ДА ЧУВАШ РАЗНЕ СИТНИЦЕ, КАО И ОГРЛИЦА, КОЈА АКО ЈЕ ЛЕПО НАПРАВЉЕНА СИМПАТИЧНО ИЗГЛЕДА НА МЛАДИМ ДЕВОЈКАМА.

ЗА ОНЕ КОЈИ ЛЕТУЈУ НА МОРУ

Луткица: за њену сукњу потребне су три лепо очишћене и размечте величине шкољке које треба да поређаш по величини и залепиш једну за другу танким слојем ОХО лепка; затим на сукњу залепи шкољку — то ће бити груди — чије

си ивица претходно лепо изглачао; по три пужаћа нека ти буду луткине руке, а за главу, шешир, корицу и сунцобран стави шкољке као што видиш на нашој слици. Тањом жицом учврсти корицу и сунцобран за луткине руке.

Кутија за ситнице: нађи неку стару али добро очувану округлу картонску кутију (од пудера или лека) и облепи је према

жељи и укусу шкољкама и пужаћима. Овакав поклон обрадоваће свакако твоју маму или баку.

Огрлица: најпре очисти већи број шкољки и пужева и распости их по столу онако како жељеш да ти буду изгледа. Затим узми заштитач од плуте и у њега забоди чиноу тако да врх буде окренут нагоре. Тада једном руком придржавај заштитач а другом на врх прислањај шкољку или пужа и нажљиво га пробуши. Пробушене шкољке и пужеве нанјеси на најлон конач. Овом поклону обрадоваће се твоја сестра или другарица која није летовала на мору.

НЕКОЛИКО ШКОЉКИ КОЈЕ СЕ МОГУ НАЊИ У МАШТЕМ МОРУ.

ИГРА СЕНКИ

Кад се спусти мрак, па ти мајка не дозвољава да се играш напољу, или пада киша а ти имаш друштво у кући или пак, ако жељеш да забавиш млађег брата научи ову стару игру сенки.

Пре почетка „представе“ од картона изрежи разне предмете, можеш и ове које видиш на нашој слици: цилиндер, троро-

ги шешир и лезезу. А затим на празном зиду у соби, уз помоћ руку и њених сенки, прикажи друштву: гаврана како седи на грани, мачку како ужива у месечини и козу (горњи ред слева на десно). А у доњем реду старца са шеширима на глави, Наполеона и старицу која се хлади лезезом.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) пло- ница којом се игра хокеј на леду, 4) боја лица, 7) наш филмски редитељ (Душан), 10) народно коло, 11) староримски поздрав, 12) истурени део копна у мору, 13) недања, 14) мера за површину, 16) велика врућина, 18) неопходна течност, 20) оквир, 21) старојудејски цар, 22) клопка, 25) попут, 27) пољопривредна алатка, 29) течност која се цеди из воћа, 31) брза и весела провансалска народна игра, 34) латинска свежа, 35 парче, 36) слово латинице, 37) чехословачки шаховски велемајстор (Рихард), 38) река у Банату, 41) престоница старе Арголиде, 42) део лица.

Усправно: 1) приземље куће, 2) свежа, 3) предлог, 4) хемијски знак за телур, 6) ноћна птица грабљивица, 6) савезна држава САД, 7) морски коњ, 8) талац, 9) женско име, 13) дворца, 14) прилог за начин, 17) дубина до које бродско тело урони у воду, 19) врста инсекта, 23) француски композитор („Манон“), 24) вулканско гротло, 26) кратак женски огртач, 27) небеска лопта, 28) два суседна сугласника, 29) зачини Јелу, 30) италијанска оперска певачица (Марија) 32) мађарски књижевник (Ендре), 33) река у СССР, 35) скраћеница за „текуће године“, 40) слово латинице.

1	2	3	4	5	6
7			8		9
10				11	
12		13	14		15
16	17		18	19	
20			21		
	22	23			
24	25			26	
27	28		29		30
31		32	33		
34		35		36	
37	38		39	40	
41				42	

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) бибер, 6) лавзарет, 8) тор, 9) као, 11) Радерфорд, 14) ир, 15) тер, 16) И(во) А(ндрис), 17) Арам, 19) багер, 4) ер, 5) реке, 6) Лоу-Торп, 25) сл. 26) Геа, 27) аг, 29) понорница, 32) аве, 33) Рос, 34) „Обломов“, 37) оксид.

Усправно: 1) бард, 2) из, 3) багер, 4) ер, 5) реке, 6) Лоу-ра, 7) Тарин, 8) три, 10) ола, 12) етар, 13) фр, 18) руб, 19) мир, 21) Ноан, 23) олово, 23) термос, 24) пацов, 25) Спа, 26) го, 28) гас, 30) небо, 31) Ирод, 35) Л(аза) К(остих).

ОБМАНУО САМ ПРОТИВНИКА

У кратком предању између два задатка сео сам да напишем жени писмо. Само што сам припремио папир, зазвонило је. То је био знак да одмах дођемо у салу где смо примао задатке. По обичају испразнио сам све цевове како су то правила службе захтевала. Исправе и многобројне ситнице остале су да леже по столу и кревету. Отрчао сам. У сали се већ налазио командант пука и сви пилоти. Сео сам и погледао унаоколо тражећи пилоте своје ескадриле. Сви смо били нервозни и то се видело по нашим лицима.

Идемо тамо где још нисмо били — почео је командант. — Бомбардоваћемо Амстердам. Наша обавештајна служба сазнала је да ће сви радници Холандије, који су запослени у електранама, ступити у штрајк. То ће бити њихов протест против Немца у Холандији. Искористићемо тај тренутак да нападнемо. Ти ћеш Роз из електране, а остали на железаре Ијмудена. Очекујемо јаку противавионску ватру са холандског копна...

Наређење је било кратко. Одмах смо ручали. Више се нисмо враћали у спаваћу собу на аеродрому. Нисам ни слутио да до краја рата нећу имати прилике да напишем писмо жени. Пошао сам пре-

ма својој ескадрили бомбардера „локид вентура“. Командант ми се осмехнуо и довикнуо ми:

— Храбро, Роз!

Поздравио сам га. Са лица пилота нестало је нервозе. Тешки бомбардери натоварени бомбама клизили су пистом. Испред мене је узлетео мој храбри командант на бомбардеру „даглас бостону“. Он је према плану требало раније да стигне на Ијмуден. Подело сам ескадрилу на две групе по 6 авиона и напустио Даксфорд.

Прелетели смо у ниском лету изнад Нордфолка у сусрет нашој ловачкој пратњи из Колтисхола. На три миље пред нама узлетели су „спитфајери“ и бришући врхове дрвећа у левом заокрету заузимали своја места на 100 метара с обе стране наше формације.

ВАТРА ИЗ НЕБА И СА ЗЕМЉЕ

Летели смо на свега 30 метара изнад мора да нас не би открили непријатељски радари. За непуних десетак минута бићемо на холандској обали. Резервни бомбардери који су нас пратили до наше обале махнуше крилима у знак поздрава и вратисе. Настављали смо лет испробавајући митраљеже на пучини,

Тог поподнева немачки гувернер за Холандију требало је да посети Харлем, 8 километара даље од нашег курса. Стога су Немци ту довели ловачка појачања чак из Норвешке и Француске. Али, тада ми то нисмо знали. Наш ловачки пук „харикена“ долете је на свој циљ 20 минута раније и уместо да привуче на себе немачке ловце према Флашингу, ушао је у мој рејон и тукао се са „месершмитима“ и „фоке-вулфима“.

Нагло сам усправио тешки бомбардер „вентуру“ и окорито почео да се пењем. Улетели смо у зону где су се наши ловци тукли с немачким на живот и смрт. Испод нас су падали запаљени немачки ловци. Навукли смо капе од челичне жице да би сачували главу од шрапнела топовских зрна.

Видљивост одлична. Лево видим Харлем као на длану. Још десет минута до Амстердама. Одједном Томас узвикну:

— Из правца сунца ловци. Сручили су се на нас као јако ајкула. Са земље нас је тукла противавионска артиљерија. Видели су нас у радарским екранима. Одлучио сам да се бомбардерима тучемо против ловаца. Укључили смо топове и митраљеже. Дафилд је оборио два немачка ловца, али је и сам запаљен.

Чланови посаде су му раније, а из репа његовог авиона кула дим. Окренуо је „вентуру“ према нашој обали и једва се одвукао до куће, али срећно. Мој пријатељ Лили је погођен и бомбардер му пада у пламену. Осилени Немац који је погодио Лилија пролете испред мене. Укључио сам топ и послао га у пламену на земљу.

Немци и даље мисле да летимо за Харлем па покушавају да нас скрену на југ, али ми упорно летимо на Амстердам. Опет напад здесна. Оборили смо још једног ловца, али сам изгубио и четврти бомбардер. Још два минута до Амстердама, дуга као две године.

У ВАТРИ СОПСТВЕНЕ АРТИЉЕРИЈЕ

Летели смо без наше ловачке пратње, која је остала иза и тукла се. Продужили смо. Остало нас је двојица. Топови са земље сипају ураганску ватру. Експлозије туче око нас и остављају крпе облачића. Навигатору сам рекао да је боље да нас туку са земље него из ваздуха. Међутим, немачки ловци нису ни приметили да њихова артиљерија туче из целог Амстердама. У почетку сам мислио да је то био њихов план да нас натерају на њихову артиљери-

ску ватру. Убрзо сам се уверио да су се артиљерци на земљи потпуно занели и да не знају шта се у ваздуху дешава.

Кроз неколико следећих тренутака остао сам сам у својој бомбардерској групи. И пети је оборен. Усмerno сам „вентуру“ право на циљ и то кроз најжешћу противавионску ватру. Ако немачки ловци поћу за мном, помислио сам да ће ватра са земље престати, или ћу их увући у клопку, а ја ћу тако стићи на циљ. Ово друго се убрзо обистинило. Летели су за мном у смрт. Артиљерија се свом силом окренула на њих. Тукла их је бесомучно тако да су сваког тренутка „месершмити“ падали у пламену. Два су ми испред носа експлодирала и замало ме нису повукла са собом на земљу. Један „месершмит“ је улетео у експлозију топовске гранате, која је била мени намењена. Нестао је у ватреном ковиту.

... у Јакугију су недавно нађена два дијаманта који су срасли као сијамски близанци. Један камен је тежак 96, а други 48 карата. По тврђењу стручњака дијаманти „сијамски близанци“ су права реткост.

... највећа потпуно уређена плажа на свету налази се на Кони Ајленду, у близини Њу Јорка. Плажа је дугачка 8 километара и на њој се, поред многих постластичарница и ресторана, налази и забавни парк са 350 објеката.

... лифт је „пронађен“ још пре близу 2000 година. Познато је, наиме, да се римски цар Нерон, који је живео у 1. веку наше ере, подизао са спрата на спрат нарочитим лиф-

том који се покретао помоћу великих чекрка.

... статистичари су утврдили да се у свету годишње напише 12 милијарди писама. Највише писама пишу Енглези од којих сваки напише просечно 78 писама годишње. На листи љубитеља писања после Енглеза долазе Американци, Швајцарци, Немци и Данци.

Ову рубрику, која се састоји од шала и хумора из разних земаља, доносимо у жељи да вас разонодимо и насмејемо у ове вруће летње дане.

ЛЕТЊИ КОКТЕЛ

Корзиканци су весело народ који се шали не само на туђ већ често и на свој рачун и најчешће на тему — лењост. Главни јунаци тих шала су Паскале и Доминико, кога краће зову још и Думе.

На улици стоје Паскале и Думе и живо разговарају о фудбалу. Пролази бродовласник Ђероме и зове Думеа на страну.

— Да ли би хтео да зарадиш неку пару? Требао би да ми помогнеш да истоваримо један страни брод?

— Ја да истоварам бродове, па ти си луд.

— Нећеш ни за 10.000 франака на сат?

— Десет хиљада франака? А не, хвала, нећу. Можда бих пристао за 50.000.

— Добро, видећу, јавићу ти касније — колебливо каже Ђероме и одлази.

— Ето, каже тријумфално Думе Паскалеу — лепо сам ти говорио да Кор-

зици недостаје не радна снага већ новац.

★

Пред једном радњом у којој се продају аутомобили окупило се доста света. Присутни се диве једном вансеријском аутомобилу који се шетурци у излогу. Видећи гужву приближе се и два пријатеља. Паскале и Думе, погледају аутомобил и ућу у радњу. Паскале приђе продавцу и упита га за цену.

— То је веома скуп аутомобил — поче продавац — знате он је специјално направљен за једног милијардера.

— Ништа, ништа, само ви нама реците цену.

— Па, кад сте већ навалили — 15 милиона франака.

— 15 милиона, па то је ситница — рече Паскале, завуче руку у џеп и извуче новчаник. На то га Думе заустави и рече:

— Остави Паскале, ја ћу, ти си већ платио пиће.

★

Један Шкотланђанин каже другом:

— Ја се никад не возим таксијем.

★

Сутрадан после велике пијанке сретну се два Француза:

— Знаш, ноћас смо заиста претерали — каже један другом. — И си чак и Лувр продао.

— Заиста, а шта се то тебе тиче? — Јутну се други.

— Како да ме се не тиче, кад сам га ја купио.

★

Шеф каже једном не баш много вредном слузбенику:

— Зар вам сто пута нисам рекао да је забрањено пушење на радном месту?

— Јесте и ја се чудим

— Е, тек ми је онда зло јер непрестано гледам у таксиметар.

★

Један младић прича колегама у канцеларији:

— Замислите пре неко-

што ми то понављате сто и приви пут.

★

На завршном матурском испиту, професор географије у једној бечкој школи волео је да збуњује ђаке „немогућим“ питањима.

ма, све док једног дана на питање „колико је дубок Дунав у Бечу“ није добио од кандидата уместо одговора следеће питање: „А испод ког моста?“

★

У продавници радио и телевизијских апарата продавац хвали брачном пару модел једног телевизора.

— Ово је тако савршен апарат да га може укључити и њиме руковати чак и мало дете.

— Хвала! — каже муж

— ми већ имамо такав апарат. Хтели бисмо неки који није тако савршен.

★

— Реците ми, Греј, — вели један чувени чикашки адвокат свом клијенту — да ли сте или нисте у крају 100.000 долара на Травелерс банке?

— Заклињем се да нисам!

— Е, онда ми је заиста жао али не могу пристати да вас браним, ко ће платити мој хонорар?

★

Брачни пар присуствује концерту оперских арија. Кад је певачица најзад завршила, жена поче одушевљено да пљеска. Зачућен муж је прекине и упита:

— Побогу шта ти је, зар не видиш да је грозио певала.

— Ма видим, али бих хтела још једном да видим њену хаљину, много ми се допала крајна а нисам је добро запамтила.

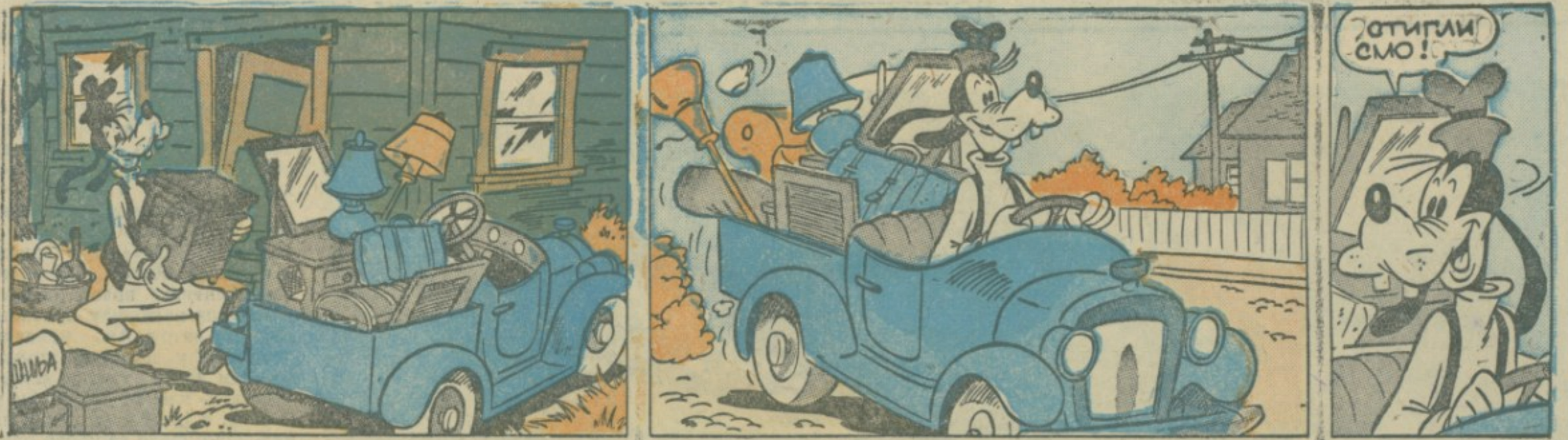
★

Човек познат по својој педантности пише сваког јутра план рада за тај дан. Ево шта је једном написао:

— Ујутру — да направим план рада за данас; у подне — да се договорим са женом где ћемо ове године ићи на одмор; после подне — да покушам да се сетим каква сам план рада направљен јутрос.

WALT
DISNEY

МИКИ

ЦОНИ ХАЗАРД ФРЕНК РОБИН

ПОШТО НИЈЕ УСПЕЛА ДА НАВЕДЕ ЦОНИЈА ДА ЊУ...

И ЊЕН ДИЈАМАНТ ПРЕБАЦИ ИЗ ЦУНГЛЕ, СЕРИЗ ЈЕ ИЗАЗВАЛА СУКОВ ИЗМЕЂУ ГРИПМЕНА И СВОГ ПАРТНЕРА, ПОШТО СУ СЕ МОНСУНСКЕ КИШЕ ПРИБЛИЖАВАЛЕ, ПРЕГЛА ЈЕ НА ПОСАО ДА БИ СНИМАЊЕ БИЛО ШТО ПРЕ ЗАВРШЕНО...

